Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecţiilor noastre, şi ţinând cont de condiţiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilităţi cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POSTĂ":

- plata [axelor poştale,

- reducere de 10 % la achiziţii de până la W cărţi,

- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărţi pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: AureJian Micu
Lector.- loan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

'-sa

Descrierea Cff a Bibliotecii Naţionale HUDSONJAN

Umbra nopţii / Jan Hudson Bucureşti: Aicris. 2003. p.; cm. - (Romantic) Tit. orig. (eng): Slightly shady ISBN 973-646-190-4
821.111.31 = 135.1

Colecţia „ ROMANTIC "

JAN HUDSON

Umbra nopţii

Traducerea şi adaptarea în limba română de

FLAVIÂVOINEA

ALCRIS

Vă recomandăm:

limanul sigur

de nefericirea gUr ~ 5i Se zbate să

^ ^ ^

T—r... „i<.n. -pentru a-1 i că e viu si a-i aduce o rază de speranţă şi viitor comun.

^ ^ * " " o U

"bire pentru un

Lecţie de viaţă - Rose Allyn

(Colecţia „Romantic" nr. *427)*

La început, tatăl celibatar Brent Logan este nemulţumit de influenţa pe care o are Callie O'Rourke asupra fiicei lui, Annie. Dan pe măsură ce Annie îşi câştigă tot mai mult siguranţa de sine. Brent devine mai conştient de sine şi de puternica atracţie pe care o inspiră frumoasa antrenoare. Doar cu puţină muncă de lămurire - şi instruire - Brent va fi gata. Iar Callie este mai mult decât dispusă să-J înveţe pe Brent o lecţie... de iubire.

Miliardarul - Nancy Thayer

(Colecţia „Romantic" nr. 427)

Juliei îi plăcea să trăiască la Roma. îi plăcea şi slujba de însoţitoare a Christinei, fiica unui om de afaceri foarte bogat. Dar bărbatul care o urmărea prin tot oraşul o făcu să nu se simtă în largul ei. Cine era el? Şi. mai ales, ce A'oia? Dar înainte de a-şi încredinţa temerile altcuiva el îi răspunse la întrebări şi o făcu să-şi pună alt gen de probleme...

Capitolul l

In ziua când împlinea patruzeci de ani, Paul Berringer se trezi, ca de obicei, la şase si un sfert. Coborî în sala complet echipată din pivinţă şi făcu exerciţii timp de patruzeci de minute, înotă în piscină, apoi făcu un duş şi se îmbrăcă într-un costum Armâni. Tot ca de obicei, ajunse în salon la ora opt fără un sfert, pentru micul dejun.

Ca în fiecare zi de luni, menajera lui îi servi un ou fiert, două felii de şuncă, o felie de pâine prăjită şi un pahar de suc de portocale. In timp ce mancă, citi ediţia de dimineaţă a ziarului *'Dallas Morning News.* Apoi îşi turnă o ceaşcă de cafea decofeinizată si citi *Wall Street Journal.* La a doua ceaşcă de cafea, răsfoi *New York Times.*

La nouă fără un sfert, işi parcă Ferrarri-ul negru fn fata clădirii sale din centrul Dallasuiui şi urcă, folosind liftul destinat conducerii, la biroul de la ultimul etaj. O salută cu o mişcare a capului pe doamna Harris, asistenta lui din ultimii opt ani, si intră in cabinetul lui ultraelegant. Se aşează pe scaunul de piele de la biroul de mahon, sculptat manual, si scoase din servietă stiloul de aur. Pentru prima oară, rămase cu ochii la foaia albă de hârtie, fără să scrie. Pur şi simplu, nu putea. Şi nu ştia care era motivul.

Se uită pe geam, la cerul senin, şi-şi dădu seama că invidiază păsările care zboară libere, fără nici o grijă. Viaţa lor era foarte simplă - mâncau, dormeau, zburau. Nu se îngrijorau pentru planificări pe termen lung. profit, impozite sau ulcer...

Trase aer in piept si încercă să semneze teancul de corespondentă pus pe birou de doamna Harris. Dar, pentru prima oară fn patruzeci de ani, mâna nu-1 ascultă. - La dracu' cu toate! .

Aruncă stiloul, se ridică brusc de pe scaun şi ieşi din camera.

- la legătura cu mama, cu fraţii mei si cu Jack Rule. Spune-le că trebuie să se ocupe de tot, o perioadă. Eu plec! -Dar... unde pleci? - Cât mai departe! Doamna Harris făcu ochii mari.

- Şi când o să te întorci?

- Nu ştiu, poate niciodată. Spune-le că o să iau legătura cu ei peste şase luni.

Maşina lui Maggie Marino se hurducăia pe drumul plin de gropi. Camioneta veche, pe care o cumpărase chiar înainte de a pleca din New York, părea că nu mai rezistă mult. Toate bunurile ei erau îngrămădite în maşină şi se rugă cerului ca măcar computerul să nu aibă de suferit după călătoria prin acea zonă uitată de Dumnezeu din Texas.

Byline, pisoiul pe care-l adoptase în urmă cu un an, începu să miaune din cutia în care-l ţinea.

- Rezistă, amice! Nu cred că mai e mult. Avocatul a spus că de la restaurantul lui Buck mai sunt patru kilometri.

Se uită la kilometraj, dar îşi aminti că nu mai funcţiona din Arkansas.

Când îi dăduse instrucţiunile, avocatul o avertizase în legătură cu casa. îi spusese că era mică şi izolată, dar ei nu-i păsa. Fără slujbă, fără perspective şi cu un cont foarte subţire în bancă, Maggie nu-şi permitea să fie pretenţioasă. Şi ar fi acceptat orice, numai să scape de cei care-i dădeau telefoane amenințătoare si încercaseră s-o ucidă!

Aici n-o va găsi nimeni! Până acum doi ani, nici măcar nu ştia că are un unchi care se numea Silas!

Maggie zâmbi când îşi dădu seama că drumul se termină. Ajunsese la refugiul ei! Zâmbetul îi dispăru când văzu locul unde. odată, fusese casa unchiului ei. Un incendiu, foarte puternic după cum arăta acum locul, nu mai lăsase în picioare decât stâlpii şi coşul sobei, în nici un caz nu putea locui acolo.'

Cât pe ce să plângă, Maggie strânse pumnii, împotrivindu-se lacrimilor care îi umpluseră ochii, şi lovi puternic volanul. Nu mai plânsese de peste douăzeci de ani şi nu avea de gând să înceapă acum!

Byline mieună din nou.

- Aşteaptă!

Coborî din maşină, o înconjură şi deschise cealaltă portieră. Cum înălţă capacul cutiei, motanul sări si-dispăru într-un tufiş.

- N-ai decât să dispari! Să ştii că n-o să te caut! Cu mâinile în şolduri, Maggie dădu cu piciorul într-o cutie goală de bere şi se uită spre cer. - Ce mai urmează?

Răspunsul nu se lăsă aşteptat - de peste râu se auzi un tunet.

Maggie se întoarse la restaurantul lui Buck. mulţumită că afişul publicitar pe care-l văzuse făcea reclamă unui loc în care se putea mânca şi dormi, încălţămintea ei era murdară, tricoul şi blugii erau uzi, iar părul era lipit de cap. Peste toate, braţele îi erau pline de zgârieturi de pisică.

Intră într-o încăpere lungă, cu podea de lemn. Pe pereţi erau capete de animale, iar mesele erau acoperite cu muşama roşie în carouri. La capătul opus intrării era un ring de dans, acum gol.

Maggie crezu că era singură, până când auzi un pocnet produs de bile de biliard. Se uită în stânga intrării şi văzu un bărbat înah, cu picioare lungi, aplecat deasupra mesei de biliard si foarte concentrat asupra loviturii.

îşi drese vocea, încercând să alunge gândurile nepotrivite care-i veniseră în minte.

- Scuzaţi-mă...

Bărbatul lovi bila, apoi se îndreptă şi se întoarse către ea. Maggie înghiţi cu greu, dându-şi seama că avea în faţă cel mai sexy bărbat pe care-l văzuse vreodată în cei treizeci si cinci de ani, două luni şi patru zile ale sale. Lat în umeri şi cu talia îngustă, părea foarte înalt, de aproape de doi metri. Exact pe placul ei!

Prin părul negru şi ondulat se vedeau dar fire argintii. Avea mustaţă şi nu-şi mai răsese barba de câteva ziJe. Pe braţuJ stâng se putea vedea un tatuaj foarte complicat.

Era sexy, dar si un pic ameninţător. Ochii de un verde deschis contrastau puternic cu tenul bronzat.

Puţin stânjenită de privirea Jui cercetătoare, Maggie îşi coborî privirea. Dar cămaşa deschisă prin care se vedeau câteva fire de păr nu era o priveliște prea liniştitoare!

- Poftim? se încruntă ea, având impresia că el spusese ceva.

Ridică privirea si-I văzu zâmbind. Ce zâmbet nemaipomenit! se gândi ea. Avea o dantură perfectă şi gropite în obraji!

-Am spus „Uite ce-a adus pisica".

Avea o voce joasă, dar puternică.

Maggie își trecu o mână prin păr şi-şi dădu seama cum arăta.

- *E* adevărat că pisica mi-a făcut probleme, dar eu am adus-o pe ea. Dumneata eşti Buck? Am nevoie de nişte informaţii.

- Nu. Buck e în bucătărie, mă duc să-1 chem. Si o să-ţi aduc un prosop!

înşfăca sticla de bere de pe masă şi ieşi pe uşa de lângă bar.

Maggie se întrebă ce făcea un asemenea bărbat într-o fundătură ca aceea şi se rugă să nu fie prost ca un dovleac!

Uşa de la bucătărie se deschise şi apăru un bărbat cu un şorţ înfăşurat în jurul taliei. Nu era la fel de înalt ca primul, dar era foarte masiv. Se apropie de ea zâmbind, iar Maggie observă că şchiopăta uşor.

- Shade mi-a spus că ai nevoie de ăsta, zise el, dându-i un prosop. Eu sunt Buck, Buck Faulkner. Pot să te ajut cu ceva?

- Da. Eu sunt Maggie Marino.

îşi şterse faţa şi braţele şi încercă să-şi usuce părul.

- Silas O'Connell era unchiul meu si am moştenit proprietatea lui. Dar se pare că a ars casa!

Shade reveni în încăpere şi se aşeză pe un scaun înalt de lemn, cu tacul între picioare. Un câine, pe care Maggie nu-1 văzuse până atunci, se aşeză pe podea, în faţa lui.

- Da. A ars sâmbătă noaptea.

Ea nu-si putea dezlipi ochii de pe mâinile lui Shade -mâini puternice, cu degete lungi, îngrijite. Ridică privirea spre faţa lui si văzu un zâmbet ironic în colţul gurii.

Dacă râde, îi trag una cu băţul ăla al lui! îşi promise ea în gând.

- Poftim?

Presupunând că avea o problemă cu auzul, Buck vorbi mai tare.

- Casa lui Silas a ars sâmbăta trecută, in timpul nopţii. Probabil nişte copii năzdrăvani! *Am* văzut focul mult prea târziu şi nu s-a mai putut face nimic.

Maggie sperase că greşise casa, că refugiul ei era încă în picioare, dar nu era aşa.

- Mi-era teamă că o să spuneţi asta, oftă ea. '- îmi pare rău. L-am cunoscut pe Silas de-o viaţă, dar nu ştiam că are rude. Totuşi... parcă a spus ceva de o soră, dar...

- Mama mea, îl întrerupse Maggie. A murit când aveam zece ani şi n-a apucat să-mi spună nimic de unchiul meu. Am aflat de existenţa lui acum zece zile, când m-a găsit avocatul:

- După cum vorbeşti, nu cred că eşti de prin partea locului.

Ea izbucni fn râs.

- Nu, sunt din New York.

- Din New York? Măi sa fie! Eşti cam departe de casă!

- Aşa e. Nu ştiţi un loc unde pot să dorm si să mănânc ceva? Ieftin!

- Noi avem patru camere libere în spate, iar masa va fi gata în câteva minute. Douăzeci de dolari pe noapte sau treizeci, dacă vrei şi mesele.

Maggie făcu nişte calcule în gând şi se încruntă. Preţul era bun, dar resursele ei financiare erau foarte scăzute. Aproape că rămăsese fără bani anul trecut, când îşi cumpărase apartamentul - slavă Domnului, reuşise să-l închirieze ca să-şi acopere ipoteca. Salariu nu mai primea de luna trecută, de când editorul ziarului o concediase. Cumpărarea camionetei, aşa ponosită cum era, plus cele câteva nopţi pe care le petrecuse în diverse moteluri, îi micşoraseră considerabil economiile. Plănuise că nu va plăti chirie pe perioada cât va lucra la articol, dar se părea că socoteala de acasă nu se dovedise corectă.

Shade adulmecă aerul.

- Buck, vine un miros din bucătărie.

- Cartofii! sări acesta. Să vezi ce o să păţesc dacă mai stric o cratiţă!

- Nu se prea pricepe la bucătărie, explică Shade după ce Buck ieşi din încăpere. Asta e treaba soţiei sale, Sybil, dar e plecată la Shreveport, la fiica lor care tocmai a născut. Bei ceva?

- As vrea o bere.

Se aşeză pe un scaun şi-şi sprijini bărbia în palmă, încercând să se hotărască ce să facă. Chiar dacă va plăti doar treizeci de dolari pe zi, tot nu va rezista prea mult fără o slujbă.

-Poftim.

Shade îi întinse o sticlă de bere.

lî-

- Necazuri?

Tonul lui cald şi faptul că degetele lor se atinseră când luă sticla o înfiorară si-i aduseră Jacrimi in ochi. Ce prostie! Maggie Marino nu plângea niciodată si era mult prea tare ca să se lase doborâtă de un mic obstacol! - Mă descurc, mulţumesc.

într-adevăr, putea sa facă faţă oricărei provocări la care o supunea viata. La urma urmei, se descurcase singură de la cincisprezece ani, de când rămăsese singură, înălţă capul spre el. vrând să-i spună asta, dar privirea lui caldă o opri. în loc să-i vorbească tăios, aşa cum era obişnuită, Maggie simţea nevoie să se arunce la pieptul lui si să-i spună toate necazurile care o chinuiau, îşi feri privirea şi sorbi din sticla de bere.

- Ai de gând să stai mai mult aici? întrebă Shade. îşi mută scaunul si veni în faţa ei. Maggie auzi zgomotul, dar nu îndrăzni să se uite la el.

- Devreme ce casa a ars, nu ştiu ce-o să fac, ridică ea din umeri. Cred c-o să mă hotărăsc după ce-o să vorbesc cu avocatul.

- Cartofii nu-s prea răi, comentă Buck din cadrul uşii Cu nişte sos, o să fie foarte buni.

- Ştii să gătești? o întrebă Shade pe Maggie.

- Sigur că ştiu!

Doar nu lucrase degeaba, timp de nouă luni, ca redactor al rubricii gastronomice al unei reviste amărâte! Fusese prima ei slujbă după terminarea facultăţii.

- Buck vrea să angajeze pe cineva la bucătărie.

- Vreau?! se miră acesta.

Văzu privirea lui Shade şi înţelese.

-Adică, vreau...

- Nici eu, nici el nu ne pricepem să gătim. Dacă ar apărea persoana potrivită, Buck i-ar oferi casă şi pensi une completă. Nu-i aşa, Buck?

- Sigur că i-aş oferi. Oare aţi fi interesată, micuţă doamnă?

- Numele meu este Maggie, se zbârli ea.

- Ei bine, Miss Maggie... Trebuie să ştiţi că este vorba de o slujbă temporară, până când se întoarce Sybil. Câteva săptămâni, cred.

Ea îl privi cu atenţie.

- Vorbiţi serios?

- Altfel n-aş fi spus nimic!

- Şi ce ar trebui să fac?

- Trei mese pe zi, de luni până vineri, în week-end, când e mai mult de lucru, vine altcineva. De obicei, sun tem doar Shade şi cu mine, dar mai vin uneori nişte pescari care vor să mănânce la prânz. Nu e vorba de nimic pretenţios - supă şi sandvişuri. Masa principală este seara. Şi va trebui să cumperi tot ce ai nevoie - ştii tu, legume si restul. Mie nu-mi place deloc să merg la cumpărături!

Maggie se gândi câteva clipe. O slujbă de bucătăreasă era nepotrivită pentru cineva care fusese reporter la unul din cele mai importante ziare din New York. dar nu avea de ales. Era disperată!

Si totuşi, nu atât de disperată încât să accepte din prima...

- Nu mă ocup de micul dejun, anunţă ea.
- Poftim? se încruntă Buck.

Shade râse înfundat.

- Cred că ne descurcăm singuri, nu-i aşa. Buck?
- Păi, da, mormăi acesta.
- Atunci, s-a făcut, domnule FauJkner.

Se ridică şi-i întinse mâna.

l

- Spune-mi Buck, zise el, strângându-i mâna. Shade, ce-ar fi s-o ajuţi pe micuţa doamnă cu bagajul? Du-l in camera doi.

Luă o cheie din spatele barului si i-o dădu lui Maggie.

- Până te aranjezi, pregătesc masa.
- Mulţumesc, dar ivam nevoie de ajutor. Am uitat să-ti spun, am o pisică.
- Nici o problemă, ridică Buck din umeri. Noi avem şoareci.

Când ieşi din restaurant, Maggie văzu că ploaia se oprise. Trase camioneta în spatele clădirii, acolo uncie erau şase camere, cu verandă comună, în faţa cărora erau spatii pentru parcare. Nu era Hotel Piaza, dar era mulţumită că avea un acoperiş (ieasupra capului. Veranda, plină de flori, îi dădu speranţe.

Descuie maşina şi luă doua valize. Când se întoarse, se lovi de cineva. Scoase un strigăt puternic si scăpă bagajele din mâini.

- Te simţi bine? o întrebă Shade.
- M-ai speriat de moarte!
- Cum se poate? O femeie ca tine... Apropo, ce înălţime ai, Miss Maggie?

Eu îl privi şi-şi înălţă bărbia, mândră.

- Nu mă cheamă Miss Maggie. Spune-mi Maggie sau Miss Marino. Şi am un metru optezeci şi unu. Ai vreo probîemă?

Ei zâmbi.

- Cam micuţă... Mama e cu un centimetru mai înaltă decâi tine.

Luă valizele pe care ea le scăpase pe jos.

- Ce-ar fi să descui uşa? Am sâ-ţi duc eu lucrurile înăuntru.

Maggie îşi luă geanta de pe scaunul din fată şi se duse către camera ei. Descuie uşa şi o deschise, asteptându-se la ce era mai rău. Fu plăcut surprinsă când văzu că e spaţioasă, foarte curată şi primitoare. Lângă patul mare. acoperit cu o cuvertură colorată, se afla un dulap şi o noptieră din stejar. Intr-un colţ erau o canapea, două scaune şi o măsuţă de cafea. Lângă baie, o bucătărie miaua, cu o masă şi patru scaune.

- Unde nun asta?

Shade intră în cameră cu o cutie mare în braţe.

- Ai grijă, acoJo e computerul meu. Nu contează unde-1 pui, am să despachetez mai târziu.

- Pentru ce-ţi trebuie un computer?

Ea ezită câteva clipe, apoi se decise sâ-i spună adevărul, dar nu în totalitate. La urma urmei, ce legătură poate avea cineva din Texas cu New York-ul?

- Sunt scriitoare.

- Ce fel de scriitoare? se încruntă el.

Tonul lui, brusc tăios, o făcu pe Maggie să dea înapoi.

- Scriu... un roman. Unul poliţist.

£1 se relaxa.

- Interesant. Ai publicat ceva până acum?

- Aceasta e prima mea carte.

- Abia aştept să cumpăr un exemplar.

Lui Maggie îi părea rău că-1 minţise, dar nu avea încotro, împreună, descărcară toate bagajele din camionetă, inclusiv preţioasele caiete, agende, casete pentru care puţin lipsise să plătească cu viaţa. Maggie îl ignoră pe Byline care mieuna în cutia lui si scoase din geantă o bancnotă de cinci dolari pe care i-o oferi lui Shade.

- Mulţumesc pentru ajutor.

Amuzat, el clătină din cap.

- Mă bucur că am putut să-mi ajut vecina.

- Nu lucrezi aici?

- Nu, eu stau în camera numărul unu.

- A! Eşti în vacanţă?

Shade ridică din umeri.

- Cred că poţi să spui şi aşa.

Byline mieună mai tare. Când Maggie deschise cutia, motanul sări şi se ascunse sub pat.

- Pisică proastă!

Se aşeză în genunchi si se vârî după el, dar Byline o muscă de deget. Când se dădu înapoi, se lovi cu capul de marginea patului. Rămase pe podea si-şi frecă creştetul capului, simţind cum se formează cucuiul.

- Te simţi bine? o întrebă Shade, îngenunchind lângă ea.

Maggie tresări şi se întoarse cu spatele la el.

-Da.

Dar nu era adevărat. Era obosită, murdară, fără bani, speriată - însă n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru, în plus, era la sute de kilometri de casă.

- Nu arăţi prea bine, zise Shade.

O luă de umeri şi o întoarse încet către el.

- Cred că ţi-ar prinde bine o îmbrăţişare.

Maggie se încorda brusc. Nu ştia nimic despre acest bărbat!

- Doar o îmbrăţişare, insistă el. Ca între prieteni.

O trase către el şi o cuprinse în braţe. Un sentiment de siguranţă o învălui si, instinctiv, ştiu că poate avea încredere în acest bărbat. Răspunse îmbrăţişării lui si, pentru prima oară în douăzeci de ani, Maggie Marino plânse.

Capitolul 2

Shade o ţinu aproape de el, dându-şi seama că femeia necunoscută pe care o luase în braţe nu plângea uşor. O parte din el ar fi vrut să înlăture tot ce o făcea să sufere, în loc de asta, îşi sprijini obrazul pe părul ei umed si o mângâie pe spate.

- Gata, iubito, totul o să fie în ordine. Nimic nu poate să fie atât de rău!

Ca şi când cuvintele lui ar fi destrămat vraja, Maggie se încorda şi se depărta brusc.

- Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! Si nu-mi spune ..iubito". Nu-mi place să fii aşa de familiar si nici nu sunt un copil pe care să-1 cocoloşeşti!

Fără să ia în seamă tonul ei, Shade îi înălţă bărbia si o sili să-1 privească în ochi.

- Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, să ştii că sunt un bun ascultător.

Maggie se smuci si-şi şterse lacrimile.

- N-am despre ce să vorbesc. Sunt obosită, atâta tot. Şi nici nu sunt obişnuită să plâng în braţele străinilor! Dacă nu te superi, aş vrea să fac un duş.

El zâmbi în faţa atitudinii ei forţate.

- Dar nu sunt un străin, sunt vecinul tău! Pe aici, vecinii se ajută între ei.

- De unde vin eu, vecinii îşi văd de treaba lor! Mulţumesc că ra-ai ajutat cu bagajele si te rog să închizi uşa când pleci.

Shade ridică o sprânceană.

- Văd că eşti cam supărată... Te aşteptăm la masă.

Ieşi, închise uşa cu grijă si râse încet. Avea impresia că va fi foarte interesant să fie vecin cu Maggie Marino. Chiar cu părul ud şi murdară de noroi, era o femeie atrăgătoare. Ii plăcea felul provocator în care ridica bărbia, ochii mari, migdalaţi, nasul pistruiat. Dar, pe lângă înfăţişarea ei, mai era ceva nedefinit care-l atrăgea, ceva ce nu mai întâlnise la nici o femeie.

în bucătărie, Buck pusese tigaia la încins şi pregătea carnea pentru prăjit.

- Vrei să-mi explici şi mie de ce avem nevoie de o bucătăreasă? întrebă el când îl văzu pe Shade intrând. Ştiu că nu sunt foarte priceput, dar împreună ne descurcăm destul de bine.

Shade se sprijini de dulap.

- Nu ştiu. Avea o privire... ochii ei m-au atras.

- Ochii ei? pufni Buck. Credeam că a fost tricoul ăla ud şi mulat!

- Tricoul ud? Nici nu 1-am observat.

Buck pufni din nou.

- Numai dacă erai orb sau mort puteai să nu-1 observi. O să vezi că, dacă se aranjează puţin, e o femeie foarte frumoasă.

- Dar are şi o limbă foarte ascuţită!

Shade începu să aranjeze masa.

- Cred că are multe probleme. Nu ştiu de ce, dar am impresia că fuge de ceva.

- Aşa ca tine?

El ridică din umeri.

- Se poate. Sunt sigur că nu ştie cine sunt, aşa că să nu-mi spui numele *adevărat în* faţa ei.

- Nici o grijă, ştiu că eşti aici... cum ziceai? Incognito.

Shade râse şi-1 privi cu afecţiune pe bărbatul mai în vârstă, fost soldat în marina americană, pe care-1 cunoştea de când avea optsprezece ani. Ţinea foarte mult Ia el si-1 considera unchiul său.

- Aş vrea s-o ajut. O să plătesc eu cazarea ei.

- Nici gând, se opuse Buck, întorcând carnea în tigaie. Sunt dator faţă *de* bătrânul SiJas să am grijă de nepoata lui. Iar de la tine nu pot să iau bani! N-aş fi avut localul ăsta dacă nu mi 1-ai fi cumpărat tu.

- Dar nici eu n-as fi putut să-l cumpăr dacă nu mi-ai fi salvat tu viaţa în Vietnam. Acum as fi jucat pocher cu Sfântul Petru, iar tu n-ai şchiopăta.

- Las' că şi tu m-ai ajutat de câteva ori! mormăi Buck.

Era clar că se simţea stânjenit de câte ori Shade voia să-şi arate recunoştinţa.

- Dă-mi farfuriile şi nu mai sta în calea mea! Trebuie să fac sosul pentru cartofi. Sau vrei să-l faci tu?

- Nu, te las pe tine, râse Shade. Când o să-l guste, Miss Marino o să înţeleagă că avem mare nevoie de un bucătar.

Maggie fu singură de acest lucru când văzu bucata de carne pe jumătate arsă din farfuria ei. Sosul, plin de cocoloaşe, nu reuşea să ascundă gustul cartofilor uitaţi pe foc, iar fasolea verde fusese fiartă prea mult şi semăna acum cu o pastă. Dacă nu i-ar fi fost atât de foame, ar fi aruncat totul la gunoi, în situaţia ei, însă, nu-si permitea să refuze oferta.

- Vrei o bucată de plăcintă? întrebă Buck când termi nară de mâncat.

Shade îi făcu cu ochiul,

- Sybil a făcut-o înainte să plece la Shreveport.

- Atunci vreau, răsuflă ea uşurată.

De fapt, mancă două porţii. Când înălţă capul, îl văzu pe Shade privind-o peste ceaşca de cafea, cu un zâmbet larg pe faţă.

Dumnezeule, ce bine ar fi clacă n-ar mai zâmbi aşa! se gândi ea.

- Ce-i aşa de amuzant?

- îmi place să văd o femeie căreia îi place să mănânce.

- A fost delicioasă. Aş vrea să iau şi eu reţeta de la soţia ta.

- Nu cred că are o reţetă. Pur şi simplu pune laolată ce se găseşte prin cămară. Trebuie să fac curat, înainte să vină grupul care joacă domino aici în fiecare joi seară.

Luă farfuriile şi se îndreptă spre bucătărie.

- Te ajut si eu, spuse Maggie ridicându-se de la masă. Vreau să verific proviziile şi să fac o listă cu ceea ce trebuie să cumpăr de la magazin. Cam ce fel de mâncăruri vreţi să pregătesc?

- Nu suntem pretenţioşi, o asigură Buck. Eu mănânc orice, mai puţin creier şi scoici de munte. Astea nu prea-mi plac.

Maggie era de acord cu el în privinţa primei opţiuni, dar nu auzise niciodată celălalt fel de mâncare spus de Buck. - Ce sunt scoicile de' munte?

Buck părea încurcat, iar în spatele ei,.Shade izbucni în râs.

- Mai bine nu întreba.

- De ce? Toată lumea ştie că scoicile sunt la mare. Nu?

Shade îşi drese vocea.

- Scoicile de munte sunt testicule de taur. Unii le frig.

Maggie făcu ochii mari.

- Doamne fereşte! Mai bine mor de foame decât să gătesc aşa ceva!

Se uită în jurul ei.

- Unde e coşul de gunoi?

- Acolo, zise Shade, arătând către un câine de vânătoare care stătea în cadrul uşii, dând din coadă.

Buk adună resturile de la masă, le puse într-un vas mare, adăugă mâncare uscată pentru câini şi puse vasul pe veranda din faţa bucătăriei.

- La îndemână, n-am ce zice, comentă ironic Maggie. Sper că aveţi măcar maşină de spălat!

Shade îi arătă o chiuvetă veche şi o sticlă cu detergent lichid.

- Da, modelul clasic. Facem cu rândul - când Buck gătea, eu spălam vasele şi invers. Mă bucur că te-a anga jat pe tine, pentru că eu mă cam săturasem.

Maggie ridică ochii spre cer.

Pentru asta am făcut eu patru ani de facultate?! se întrebă ea în gând. Trebuie să cumpăr neapărat mănuşi de spălat vase!

O oră mai târziu, după ce vasele fuseseră spălate, iar lista de cumpărături întocmită, Maggie se duse în camera ei si începu să scotocească într-o cutie cu cărţi. Byline veni lângă ea, atrăgându-i atenţia cu un mieunat prelung.

- Vrei să ieşi afară? Poate te mănâncă un urs! Motanul nu păru că pricepe, deoarece se instala în faţa uşii, aşteptând.

- Bine, înçăpăţânatule! Dar dacă te rătăceşti, să nu dai vina pe mine.

Deschise uşa şi-1 privi cum se dispare în întuneric. Byline era independent si încăpăţânat ca şi ea, şi poate că de aceea se înţelegeau atât de bine. Dar tocmai din aceste motive îşi pierduse ea slujba! Se întoarse la cutiile ei şi găsi ceea ce căuta - două căiţi de bucate care-i fuseseră de folos când se ocupase de rubrica gastronomică.

Adevărul era că nu era o bucătăreasă foarte pricepută. Ea mânca mai mult în oraş sau, dacă rămânea acasă, folosea din plin cuptorul cu microunde, într-o vreme, făcea mâncăruri simple, cum ar fi o friptură sau o salată, dar renunţase la acest obicei de când divorţase de John. Ca să-i facă lui plăcere, învăţase să pregătească o masă întreagă, de la aperitiv până la desert, pentru cazurile când John dădea câte o petrecere pentru colegii săi.

Maggie prefera să-şi petreacă timpul liber în afara bucătăriei - unul din sutele de motive care-i făcuseră pe

amândoi să înţeleagă că nu era genul de femeie de care avea nevoie John. Nu-i plăceau balurile de caritate din înalta societate. Nu-i plăcea să meargă la cotisitoarele cluburi de sănătate, ci prefera să alerge după subiecte pentru ziar sau să joace baschet cu băieţii de la internatul „Tree Hollow".

Cu o cană de cafea în faţă, Maggie răsfoi cu atenţie cele două căiţi, notându-şi toate reţetele care părea bune si uşor de preparat. Când termină, mult după miezul nopţii, se schimbă şi se vârî în pat. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, în ciuda faptului că era într-un loc necunoscut, se simţea în siguranţă.

Totul începuse cu o simplă investigaţie la Tree Hollow, o instituţie de caritate care-i ajuta pe copii fără casă şi pe adolescenţii cu probleme. Ea însăşi găsise ajutor la această insituţie, când fusese copil, aşa că îi acorda mult timp şi mulţi bani. Pentru că toţi copiii aveau încredere în ea, îi povesteau diverse lucruri si-şi dăduse destul de repede seama că se afla în faţa unui adevărat scandal care implica organizaţia considerată, până atunci, foarte respectabilă. Era vorba de droguri, exploatare sexuală, chiar şi spălare de bani. Cu acordul editoailui ei, se apucase să cerceteze cazul si descoperise că erau implicate câteva nume foarte grele din elita New York-ului, inclusiv patronul ziarului la care lucra.

îl anunţase pe editorul ei şi, în urma unor şedinţe cu uşile închise, i se ceruse să renunţe la caz. Pentru că

refuzase, fusese concediată pe loc. Mai mul,

Maggie se trezi din pricina unor zgomote ia uşă. Era gata să strige, când văzu că intră o tânără blondă.

- Vai, scuzaţi-mă, spuse aceasta. *Ani* venit să fac curăţenie... am crezut că v-aţi trezit.

- Vino ia o oră mai potrivită, spuse Maggie, som noroasă. Cam pe la prânz!

. Fata, care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, chicoti.

- Nu pot. La ora nouă trebuie să fiu la scoală, la ora de istorie, si e aproape opt. Nu vreţi să mă lăsaţi să fac ordine pe lângă dumneavoastră? Promit că n-o să vă deranjez.

Mormăind ceva ce aducea a aprobare, Maggie îşi trase pătura peste cap si încercă să adoarmă Ia loc. Din păcate,

zgomotul produs în baie, ca şi faptul că fata fredona, o împiedică să facă acest lucru, aşa că renunţă. Se ridică din pat şi îmbrăcă o pereche de blugi şi un pulovăr albastru. Se duse în mica bucătărie şi puse apă la încălzit. Când ieşi din baie şi o văzu, tânăra făcu ochii mari.

- O! Sper că nu v-am deranjat!

- Nici o problemă. Eu nu funcţionez prea bine dimineaţa, mai ales dacă nu beau o cafea.

- Eu sunt Omie Nell Slack. Lucrez aici dimineţile, înainte să mă duc la şcoală, si în week-end-uri. Shade mi-a spus că şi dumneata o să lucrezi aici. Nu e cel mai drăguţ bărbat pe care 1-ai văzut?

Maggie se gândi la bărbatul înalt, cu părul negru. Nu 1-ar fi caracterizat drept „drăguţ", dar era clar că nu era singura care-1 considera atrăgător.

- Eu sunt Maggie Marino, noua bucătăreasă, zise ea, cu mâna întinsă.

- După cum arăţi, n-aş fi zis, comentă amuzată Omie, strângându-i mâna.

- De unde ştii că bucătarii nu trebuie să arate ca mine?

Omie chicoti din nou şi se întoarse la treburile ei, în timp ce Maggie îşi făcu o cafea şi încercă să-şi pieptene părul ondulat. Renunţă repede şi-l prinse cu o eşarfă.

- Shade o să mai stea mult pe aici? E în vacanţă, nu? întrebă ea. încercând să pară dezinteresată.

- în vacanţă? Nu ştiu, nu vorbeşte despre asta.
- De când e aici?
- Nici asta nu ştiu, */Ase* Omie Nell, sprijinindu-se în mătură. Acum patru luni, când am început eu slujba, era aici. Toate doamnele de prin partea locului cred că este absolut grozav. Atât de sexy! Şi ce ochi are!

Nemulţumită că deschisese acest subiect şi acum era nevoită să asculte sporovăială fetei, Maggie mormăi ceva şi se duse în baie. Câteva minute mai târziu, deschise uşa şi respiră uşurată când văzu că încăperea era goală, îşi luă geanta şi lista de cumpărături şi ieşi pe verandă.

- Bună dimineaţa!

Surprinsă de vocea gravă, se uită de jur-împrejur şi-l văzu pe Shade stând pe scaun, cu picioarele pe balustradă. Byline se ghemuise în poala lui şi mieuna, mulţumit că era mângâiat.

- Bună dimineaţa! răspunse ea. Sper că pisica mea nu te-a deranjat.
- Deloc! zâmbi el. Dar, cred eu, Cornet nu-l place foarte tare.
- Cornet?
- Câinele meu de vânătoare.
- Ce nume caraghios pentru un câine care se mişcă atât de încet!

Shade izbucni în râs.

-^ N-ai grijă, se mişcă foarte repede atunci când e cazul! Pur şi simplu, îşi conservă energia.

- Da, sigur!

Se apropie de ei.

- O să-l duc în camera mea.

Vru să-l ia în braţe, dar se opri în ultimul moment. Ca să-l ridice, trebuia să-l atingă pe Shade, lucru care i se părea cel puţin stânjenitor. El părea să înţeleagă dilema lui Maggie, dar nu făcu nimic ca s-o ajute.

- Dă-te jos, Bylin'e! îi ceru ea.

Motanul deschise un ochi, o privi nepăsător si nu se mişcă.

Pisică proastă!

-Jos, Byline!

Shade chicoti, dar rămase şi el nemişcat.

- Pisicile sunt foarte independente, nu-i aşa? Un câine te-ar fi ascultat! Ai nevoie de ajutor?

Era gata să-i răspundă tăios, dar nu voia să-i dea această satisfacţie.

- Sigur că nu, spuse ea, zâmbitoare.

înşfacă motanul cu o mişcare mult mai dură decât ar fi fost cazul.

- Cu mine nu merg jocurile astea! Să ştii că nu-s venită cu pluta!

- Jocuri? făcu el pe nevinovatul. Ce jocuri? Nu ştiu despre ce vorbeşti!

-Pe naiba, nu ştii!

îl duse pe Byiine în cameră.

- Numai necazuri îmi faci! îi şopti ea. Ţi-am lăsat de mâncare în bucătărie.

N-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că pulsul i s-a accelerat când 1-a atins pe Shade. Chiar dacă avusese această reacţie, ştia că nu era genul ei! Ea prefera bărbaţii care ştiau să poarte conversaţii inteligente, în plus, dată fiind situaţia ei încurcată, nu o interesa o relaţie.

Ignorându-1 pe Shade, care stătea în continuare pe verandă, acum cu o chitară în braţe, Maggie se urcă în maşină şi porni motorul.

Nimic!

încercă încă o dată, dar rezultatul era acelaşi. Furioasă, lovi cu pumnul în volan. - Rablă afurisită! Apăsă acceleraţia şi încercă din nou. Pentru că maşina refuză să pornească, ieşi şi trânti cu putere portiera.

- Probleme? întrebă Shade, care se apropiase.
- Nu vrea să pornească.
- Vrei să mă uit la ea?

Lui Maggie nu-i plăcea să ceară ajutorul nimănui, mai ales lui Shade.

- Trebuie să merg la cumpărături şi apoi să încep să pregătesc prânzul.

- Hai, o îndemnă el. Te duc eu, e prea departe să mergi pe jos.

Maggie ezită.

- O să luăm un însoţitor, râse el.

Fluieră şi Cornet apăru imediat lângă ei. Cel mai apropiat oraş era la distanţă de douăsprezece mile, iar drumul fu parcurs în linişte; câinele stătu între ei, cu limba scoasă, foarte fericit că fusese luat la plimbare.

- Am uitat să-l întreb pe Buck dacă are Grand Marnier la bar. Ştii cumva dacă are?

Shade râse cu pofta.

- Mă îndoiesc. Clientela lui nu se omoară după lichioruri. Vrei să cumpăr eu, cât iei tu alimentele?

- Dacă ai vrea... Mulţumesc.

- Nici o problemă. Si eu mai aveam de luat câte ceva, aşa că nu e nici un deranj.

Maggie rămase în magazin mai mult decât anticipase, dar găsi toate lucrurile de care avea nevoie. Ajunseră acasă după ora unsprezece, aşa încât fu nevoită să se grăbească, având în vedere că masa trebuia să fie gata la miezul zilei.

- Ai nevoie de ajutor? întrebă el când aduse ultima pungă în bucătărie.

- Nu, mulţumesc. Prefer să fiu singură când gătesc.

Shade ridică din umeri. •

- Cum vrei. Sunt alături, la masa de biliard. Daca ai nevoie de ceva, strigă. .

Nici o şansă! comentă ea în gând. îi luă câteva minute până pricepu cum funcţionează plita, apoi puse sase ouă la fiert. Pentru că nu voia să aibă surprize, renunţă la carnea de pui si alese să folosească nişte carne din conservă, îşi amintea că are nevoie de ciuperci, ceapă, ţelină şi morcovi, dar, deoarece nu ştia cantităţile, se hotărî să se ducă în camera ei, după cartea de bucate. Luă laptele si cerealele pe care le cumpărase pentru ea si mâncarea lui Byline şi ieşi din bucătărie.

îl găsi pe Cornet în faţa geamului ei, lătrând furios. Când se apropie, înţelese şi motivul - Byline stătea pe pervaz, dând din coadă. - Taci, Cornet!

Câinele tăcu, profund nemulţumit, si mârâi către motanul care se lipise de geam. Când Maggie deschise uşa, Cornet năvăli înăuntru, trântind-o la pământ. Punga de hârtie se rupse, iar conservele pentru Byline se împrăstiară pe verandă şi în hol. Motanul se urcase pe frigider, iar câinele, văzând că nu are nici o şansă să-l prindă, lătra din toate puterile.

- Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Shade, venind în fugă.

Maggie se ridică si se încruntă la el.

- Afurisitul tău de câine vrea să-mi omoare pisica! Şi are ceva şi cu mine! Scoate-1 de aici!

Shade ridică vocea la Cornet şi reuşi să-1 potolească, îl luă de zgardă şi-1 dădu afară.

- Te simţi bine? o întrebă el pe Maggie.

- Da, pleacă o dată!

începu să adune lucrurile care-i căzuseră din pungă.

- îmi pare rău, se scuză el. Se pare că nu se înţeleg foarte bine.

Maggie îi aruncă o privire disperată şi-1 împinse către uşă. Puse laptele în frigider şi se uită spre Byline,.

- Nici tu nu eşti complet nevinovat!

Luă cartea de bucate şi se grăbi către bucătărie, ştiind că era în întârziere. Puse jumătate de pachet de margarina la topit, în tigaie, şi începu să taie legumele. Tocmai terminase ceapa şi ţelina când simţi un miros ciudat.

Uitase de margarina! Se repezi la tigaie şi o luă de pe foc fără mănuşi, astfel că se fripse şi-i dădu drumul în mijlocul cameri. înjurând printre dinţi. Dintr-o dată, se auzi o explozie puternică, asemănătoare unui foc de armă.

Dumnezeule! îşi spuse ea în gând. M-au găsit!

Se trânti la pământ şi-şi acoperi capul cu mâinile.

- Cerule! Ce-i aici? întrebă Shade, apărând în cadrul uşii. Al Treilea Război Mondial?

- Trag în mine! La pământ!

Capitolul 3

Shade începu să râdă.

- Şi cine câştigă - tu sau ouăle?

Maggie înălţă capul si făcu ochii mari.

- Ouăle! Am uitat de ele! Ce s-a întâmplat?

- Se pare că le-ai uitat pe foc, s-a evaporat apa si au explodat, pur si simplu. Am oprit eu focul şi am văzut că au mai rămas trei. Câte ai pus la fiert?

- Şase.

Shade îi oferi mâna şi o ajută să se ridice.

- Ce e? întrebă el când văzu că atingerea lui îi provoacă durere.

- M-am ars, dar nu e grav.

Se uită la mâna ei, apoi rupse o frunză din planta de pe pervaz. Strivi frunza între degete si lăsă seva să curgă pe arsură.

- E aloe vera, îi explică el. Sybil o ţine aici pentru astfel de accidente.

Maggie era pe deplin conştientă de atingerea lui, care-i dădea fiori pe şira spinării. Ridică privirea ochii spre el şi văzu ochii kii verzi, calzi, fermecători.

Sfaade suflă uşor peste palma ei, cu un gest care ei i se păru senzual şi provocator. Apoi ridică palma către buze şi îi sărută uşor fiecare deget în parte.

- Mama spunea ca: asta ajută la vindecare, şopti el abia auzit.

Ea îl privi, fără să poată rosti vreun cuvânt.

- E ora mesei, nu?

La auzul vocii lui Buck, ivit brusc în spatele ei, Maggie tresări şi se depărta de Shade.

- O să mai dureze câteva minute, dar nu mai mult.

Buck ridică vasul aflat în mijlocul bucătăriei.

- Ce caută ăsta pe jos? Sybil îl foloseşte când face pâine de porumb şi nu găteşte nimic altceva în el, ca să nu se lipească.

- Cred că am făcut o greşeală, se scuză Maggie. Voiam să pregătesc legumele în ea, dar m-am ars la mână.

- Nu-i nimic. Uite. tigăile sunt aici, îi arătă el. Vrei să te ajut?

- Nu, nu-i nevoie. Hai, duceţi-vă de aici, totul e sub control.

Nu era adevărat, dar nu avea de gând să recunoască.

- Vă chem eu când termin.

Buck privi ouăle impăstiate prin încăpere şi se strâmbă, sceptic. Shade părea dornic s-o ajute, dar ea îi goni pe amândoi.

Era unu si jumătate când luă supa de pe foc şi pr-esără parmezan deasupra. Nu era foarte mulţumită de aspect, dar urmase reţeta întocmai. Puse pe masă pâinea prăjită de pe care răzuise partea arsă, salata făcută din cele trei ouă si holurile cu supă.

Atrăgător! decise ea si-i chemă pe cei doi bărbaţi flămânzi care aşteptau răbdători la bar.

Buck se încruntă uşor şi-şi drese vocea.

- Arată bine. Ce ai pregătit?

- Supă de ciuperci cu felii de lămâie si salată de ouă cu mere şi nuci.

încercă să nu-1 ia în seamă pe Shade, care râdea pe înfundate.

- Cred că n-am mâncat niciodată aşa ceva, recunoscu Buck. Unde este ceaiul cu gheaţă?

- Ceai cu gheaţă?!

- întotdeauna beau ceai cu gheaţă la masă.

- Renunţă, măcar azi, interveni Shade.

- Mă rog, dacă zici tu.... cred că apa e destul de bună.

- Vine! zâmbi Maggie, gata să le facă pe plac.

Se aşezară ia masă, iar ea aşteptă verdictul celor doi bărbaţi.

- Nu e rea! Nu e rea deloc, comentă Buck.
- Foarte gustoasă, adăugă Shade.
- Mă bucur, răsuflă ea uşurată. E destul şi pentru mâine.

Pe la ora trei, Shade intră în magazie si-1 găsi pe Buck făcându-si sandvişuri cu unt de arahide. Pe masă era o conservă de carne, pe jumătate goală.

- Si ţie ţi-e foame? râse el.
- Nu prea sunt învăţat cu mâncarea asta de la oraş. Nu e deloc săţioasă, nu-i aşa?

Maggie abia termină de făcut curat în bucătărie, că trebuia să se apuce de pregătit masa de seară. Buck îi spusese că voia să mănânce la ora şase si ea era hotărâtă ca totul să fie gata la timp. Pregăti toate legumele din care avea de gând să facă o salată si le puse în frigider.

îşi aminti de ceaiul cu gheaţă, deşi ea obişnuia să pună la masă vin. Si lumânări! Se gândi o clipă, dar îşi dădu seama că era prea mult, cel puţin moment. Nu şi-i putea imagina pe Shade şi pe Buck mâncând la lumina lumânărilor!

în timp ce curăţa morcovii, Shade intră în bucătărie, murdar pe mâini de ulei de motor.

- Ti-am pornit camioneta, spuse el. Cablurile de la baterie erau de vină.

- E grav?

- N-ar fi grav, dacă aceasta ar fi singura problemă. Eu am făcut cât m-am priceput, dar cred că maşina ta are nevoie de o revizie generală.

- O am doar de o săptămână si jumătate.

- îmi pare rău sâ-ți spun, dar ai făcut o afacere foarte proastă!

- Parcă eu nu ştiu.' pufni ea.

Shade se sprijini de dulap. Oricât de mult ar fi încercat să fie atentă la ceea ce făcea, Maggie nu-şi putea lua ochii de la el. Poate că tatuajul elaborat, în formă de şarpe, o fascina!

- De unde ai tatuajul ăsta?

El își privi umărul, de parcă n-ar fi știut la ce se refera Maggie.

- Din Saigon.

Tonul lui spunea limpede că nu voia sa vorbească despre acest subiect, dar curiozitatea lui Maggie era prea puternică.

- Ai fost în Vietnam?
- Mda.
- Ce armă?
- La marină.
- Cât ai stat acolo?

- Prea mult timp...

- Cred că erai foarte tânăr.

El ridică din umeri, semn că discuţia era încheiată. Maggie reveni la curăţatul morcovilor, dar îl privea din când în când şi izbucni în râs când citi ce scria pe tricoul lui: echipa de caiac-canoe a Universităţii Harvard.

- Ştii unde se află Harvardul? îndrăzni ea să întrebe.

- Păi, Miss Maggie, din câte îmi aduc aminte, e pe lângă Boston, la yankei-.

Zâmbi larg şi luă un morcov.

- Punct câştigat! Şi te rog să nu-mi mai spui Miss Maggie. Parcă sunt un personaj din „Pe aripile vântului". Eu sunt Maggie. pur şi simplu Maggie. Şi, dacă tot vor bim de nume, nu-1 ştiu pe al tău. Am auzit că ţi se spune Shade, dar cred că asta e porecla.

- Shade e suficient.

încercarea lui de a evita răspunsul o făcu şi mai curioasă.

- Nu cred că mama ta îţi spunea aşa. Toată lumea are un nume de botez!

- Nu-ţi bate capul cu asta, „Maggie, pur şi simplu Maggie". Ce importanţă are numele?

îi dădu un bobârnac si ieşi din cameră.

încruntat, cu sprâncenele unite, Buck se uită în farfurie

- Ce spuneai că e asta?

- Antricot, îi explică Shade. Se serveşte cu sos de por tocale si salată.

Maggie zâmbi, mulţumită că el îi aprecia eforturile. Zâmbetul îi dispăru, însă, când Buck înfulecă cele două bucăţi de carne din farfjjrie în câteva clipe.

- Foarte bune. dar cam mici. Mai ai?

Shade tuşi scurt si-si feri privirea.

- Poftim, zise Maggie, întinzându-i farfuria ei. Mie nu prea mi-e foame.

- O, nu, Miss Maggie, se opuse el. E de-ajuns! Sybil îmi spune mereu că o să mă fac cât uşa, aşa că nu mi-ar strica dacă as mai slăbi câteva kilograme.

Maggie insistă, aşa că masa continuă într-o tăcere stânjenitoare. Spre uşurarea tuturor, la desert aveau plăcintă, făcută de Sybil şi păstrată in frigider.

Pentru următoarele mese va trebui să dubleze porţiile, îşi spuse Maggie.

După ce termină de spălat vasele, Maggie rămase cu privirea pe fereastră, întrebându-se cum de intrase într-o asemenea încurcătură.

- Eşti la o mie de kilometri distanţă, îi spuse Shade, intrat pe neaşteptate în bucătărie.

Luă un prosop si începu să şteargă vasele.

- Nu, doar la câteva sute. Masa de seară a fost un eşec la fel de mare ca prânzul, nu?

- Nu, a fost excelentă. Numai că Buck este învăţat cu mâncare simplă şi multă. Nu e un tip sofisticat.

Maggie îl privi cu atenţie, încercând să-si dea seama ce ascundea.

- Dar tu eşti?

El ridică din umeri.

- Am umblat prin lume mai mult decât el. E mult mai liniştit când are în farfurie friptură la grătar si hoţ dog, decât salată de ouă cu mere şi nuci.

Ea se lumină la faţă.

- Hoţ dog? Sunt maestră la aşa ceva!

- Vezi? zâmbi el. S-a rezolvat problema!

Dar a doua zi, la prânz, Buck se uită nelămurit la farfuria sa plină.

- Sos iute n-avem?

Era clar că nu va merge!

După prânzul dezastruos, Maggie se ambiţiona să pregătească ceva pe placul lui Buck - friptură, parcă aşa-i spusese Shade! Căută în congelator şi găsi un pachet mare cu o etichetă pe care scria „friptură de porc". Ca garnitură, o să facă nişte cartofi copţi. Oricine ştia să facă aşa ceva!

Nu ştia cât cântărea şi nici cât de mult trebuia să ţină carnea în cuptor. Ridică o pungă de zahăr de două

kilograme şi jumătate într-o mână si carnea în cealaltă şi presupuse că aveau aceeaşi greutate. Două ore, două ore şi jumătate ar fi tocmai bine! se gândi iMaggie.

Găsi o cratiţă în dulap, puse carnea în ea si apoi o introduse în cuptor. Trei sute cincizeci de grade? Nu, mai bine patru sute cincizeci, având în vedere că era îngheţată.

Foarte mândră de realizarea ei, îşi făcu socoteala că în ultima oră va coace cartofii, va fierbe brocoli si va prepara sosul de *brânză*.. La desert vor avea îngheţată.

Se duse în camera ei şi potrivi ceasul să sune la cinci fără un sfert, apoi îşi despacheta cărţile şi-si asambla computerul.

La ora fixată, se întoarse în bucătărie. Mulţumită de mirosul care învăluise încăperea, curăţă legumele şi abia apoi deschise cuptorul. Carnea nu arăta bine - avea o culoare prea închisă si era mult mai mică. încercă s-o taie, dar era foarte tare. Trânti cuţitul pe masă şi înjură printre dinţi.

- Ai probleme? întrebă Shade, sprijinit de uşă, cu tacul de biliard în mână.

- Ştii cum arată o talpă de pantof? arată ea spre cuptor.

Shade îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

- Ce-i aşa amuzant? se burzului ea. Aia era cina noastră!

El luă o oală şi turnă apă în ea.

- Curăţă nişte ceapă.

- Ce vrei să faci?

Shade îi făcu poznaş cu ochiul.

- Mama mi-a spus de mic că trebuie să mă descurc cu ce am.

Buck luă o înghiţitură, apoi zâmbi larg:

- Miss Maggie, cred că e cea mai bună tocană pe care am mâncat-o vreodată. Chiar mai bună decât a lui Sybil!

Ea îl privi pe Shade.

- E foarte bună, îi zâmbi el.

- Dar mâine ce-o să fac? mormăi ea.

- Eu aş vrea pui şi găluşti, spuse Buck.

- Pui şi găluşti? Nici o problemă, se hazarda ea.

îl privi pe Shade şi văzu că zâmbeşte încurajator. Dacă nu i-ar fi fost atât de foame, i-ar fi aruncat farfuria în cap! Habar n-avea să gătească pui şi nici găluşti, iar în cartea de bucate nu erau astfel de reţete.

- Dacă găteşti aşa de bine, mă mir că nu eşti măritată, comentă Buck printre îmbucături.

Se uită la Shade, apoi la Maggie.

- Nu eşti măritată, nu?

-Nu.

- Ai fost vreodată?

- O dată, dar n-a mers.

- Copii?

-Nu.

Maggie se foi în scaun, deranjată de acest interogatoriu.

- Ce conincidenţă! Şi Shade a fost însurat o dată, dar nici el n-a avut noroc. Poate că...

- Buck, îl. întrerupse Shade, ştii că Maggie este scriitoare? Lucrează la un roman poliţist.

- Nu mai spune! Foarte interesant... Asta făceai în New York? Scriai romane poliţiste?

- Păi, făceam de toate. Ştiţi cum e cu scriitorii! Spune-mi, Buck, eşti de pe aici?

- Da, m-am născut si ara crescut la opt kilometri de aici, pe malul râului. La fel şi Sybil. A fost iubita mea din şcoală, spuse el, mândru.

-Aşadar, ai trăit aici toată viaţa...

- Cu excepţia perioadei când am fost înrolat în marină. Asta a fost acum douăzeci de ani.

- Si tu, Shade? se întoarse Maggie către bărbatul din dreapta ei. Tu te-ai născut tot aici?

-Nu.

- Shade? interveni Buck. El este...

- Parcă spuneai ceva de nişte îngheţată, schimbă Shade subiectul.

Maggie se uită la Buck, care părea brusc încurcat, şi apoi la Shade, a cărui figură era inexpresivă. Foarte curios!

- Da, de vanilie cu sos de ciocolată. Vă cunoaşteţi de mult?

- Da.

Shade se ridică de la masă, cu farfuria în mână.

- Te ajut cu îngheţata...

Maggie rămase la locul ei.

- V-aţi întâlnit pe când eraţi soldaţi la marină?

Buck îşi luă farfuria şi se îndreptă grăbit spre bucătărie.

- Da' curioasă mai eşti, micuţo! chicoti Shade. Ştii ce păţesc curioşii, nu?

Ea îşi ridică bărbia, cu o mişcare arogantă.

- în nici un caz nu pot fi considerată „micuţă". Şi ştiu foarte bine ce se spune despre oamenii curioşi, dar pre fer să cred, ca şi Johnson, că este o trăsătură a oamenilor inteligenţi.

- Johnson? Lyndon sau Arte?

-Samuel.

Un zâmbet ironic înflori pe buzele lui.

- A! Nu l-am prins pe bătrânul Şam. Cum rămâne cu îngheţata?

Ea nu se mişcă.

- L-ai cunoscut pe Buck când eraţi în marină?

-Mda.

Maggie se ridică şi-şi luă farfuria.

- Vezi, nici măcar nu te-a durut?

în timp ce punea îngheţata din cutie în holuri, se întrebă de ce era Shade atât de secretos. Ştia din experienţă că oamenii care vorbesc puţin despre ei înşişi au ceva de ascuns, întrebările ei fuseseră nevinovate, dar el încercase întotdeauna să evite răspunsurile. Nu-i scăpase nici faptul că Shade îl înterupsese pe Buck ori de câte ori acesta fusese gata să spună mai multe.

Oare de ce nu voia să-i spună numele adevărat? De ce îşi ascundea trecutul cu atâta îndârjire? Ce ascundea Shade?

După ce terminară desertul, doi clienţi intrară în restaurant si comandară bere. Buck îi servi, în timp ce Maggie si Shade strânseră masa şi duseil vasele în bucătărie.

- Mulţumesc .pentru ajutor, spuse Maggie.

Credeam că cina o să fie un eşec! Te pricepi la pui şi la

- Destul de bine. Mama face cele mai bune găluşti din lume.

- Da? Ce reţetă foloseşte? întrebă ea. încercând să nu pară prea insistentă.

- Reţeta bunicii.
- Alia!

Spălară si şterseră vasele în linişte, apoi Maggie încercă o altă abordare.

- Mama ta te-a învăţat să găteşti?
- -Da. ,
- Nu e ciudat? . -

.

El ridică din umeri.

- Credeam că pe aici băieţii învaţă să tragă cu puşca şi să scuipe, iar fetele învaţă să coasă, să spele şi să facă de mâncare.
- Pe aici?
- Adică în Texas.
- Să nu te audă guvernatorul! Nu ştiu cum e cu scuipatul, dar se pricepe foarte bine să tragă cu puşca. Şi să ştii că e o femeie! Cât despre mama... ca multe femei texane, credea în egalitarism.

Egalitarism? iMaggie făcu ochii mari, mirată de cuvântul folosit de el.

- Mama a insistat ca băieţii ei să ştie să gătească, să spele şi să coasă, măcar un nasture. Ba chiar ne călcam singuri cămăşile.
- Eu nu mă pricep să calc.

Shade îi aruncă o privire.

- Dar ştii să scuipi?

Ea izbucni în râs.

- Mai bine decât ştiu să cos.

Sau să gătesc, adăugă în gând.

- Mai ai fraţi?

- Da, spuse eJ. Doi.

- Surori?

- Nu. Dar tu?

Maggie cJătinâ din cap.

- Am avut uneori surori si fraţi vitergi, dar nu pentru multă vreme. Nu l-am -cunoscut pe tata, iar după ce mama a murit, am fost trimisă Ja internat. De fapt, am stat la mai multe case de copii până când am împlinit cincisprezece ani.

- Ce s-a întâmplat atunci?

- Am fost nevoită să fug. Am stat pe străzi un an de zile. Abia găseam câte o slujbă, ca să am ce mânca. Mi-a fost foarte greu până când am ajuns la Tree Hollow.

- Tree Hollow?

-Mda.

Era rândul ei să păstreze tăcerea.

- Ce înseamnă? insistă el.

- E o instituţie pentru copiii cu probleme, pentru care cei care stau pe străzi. Oamenii de acolo m-au ajutat să-mi revin şi să-mi termin scoală.

- Pare un loc foarte bun si folositor.

• • - Aşa era.

Era, accentua ea în gând. Faptul că acum se întâmplau atâtea lucruri necurate la Tree Hollow o înfuria

peste măsură, în ciuda tuturor ameninţărilor primite avea de gând să dezvăluie toate afacerile murdare, cu toate amănuntele şi numele- pe care le aflase.

- Pari foarte încordată. Vrei să facem o plimbare?

întrebarea lui o luă prin surprindere.

- O plimbare?

- E o seară foarte frumoasă, iar pe mine o plimbare pe malul râului mă calmează întotdeauna. Nu vrei să încerci?

El zâmbea din nou, un zâmbet ademenitor şi ironic în acelaşi timp, care o făcea să tresară. De ce trebuia ca bărbatul ăsta să fie atât de seducător"[1] Era foarte tentată să-1 însoţească si să nu se mai gândească la problemele ei. Dar cui altcuiva îi păsa de copiii aceia?

- Nu, spuse ea răspicat. Am mult de lucru şi nu am timp de pierdut.

Shade o privi, mirat de vehemenţa răspunsului ei.

- Nici o problemă. Am întrebat, atâta tot.

Puse prosopul pe masă si ieşi din bucătărie. Cornet îl urmă si porniră împreună la plimbare.

După o oră în care nu fusese în stare să lucreze nimic, Maggie îşi puse deoparte notiţele si se ridică. Era

prea multă linişte! Ea era obişnuită cu zgomotul oraşului, cu maşini, sirene şi trafic aglomerat, nu cu greieri.

Oare articolul ei va avea vreun rezultat? Presupunând, firește, că va reuşi să-1 publice... Documentarea era bună, dar va trebui să dovedească editorului - si avocaţilor - că totul era adevărat şi-1 puteau publica.

îşi masă gâtul şi-şi roti umerii, încercând să alunge durerea care se instalase. Ştia că slujba ei de bucătar, de care avea mare nevoie, avea să-i consume mult timp şi energie, aşa că va termina articolul mai târziu decât îşi propusese. Răsuflă uşurată la gândul că se apropia week-end-ul şi va putea să se ocupe numai de documentare şi de scris.

Până atunci, mai avea o problemă căreia trebuia să-i facă faţă - în afară de bărbatul cu ochii verzi care-i revenea mereu în faţa ochilor. Nu ştia cum se gătească pui si găluşti! Până acum, n-o deranjase ignoranţa ei în ale bucătăriei, dar acum se dovedea că era un aspect foarte important.

Vechea Maggie Marino era o femeie dură, puternică, rezistentă. Fostul ei soţ îi spusese adesea că nu avea nevoie de nimeni si de nimic, iar ea acceptase mândră acest lucru. Atunci, cum se explica sentimentul de... melancolie şi de singurătare care o cuprinsese? Poate că

ameninţările cu moartea pe care le primise o zdruncinaseră mai mult decât ar fi crezut. Sau poate că îi era dor de casă...

La naiba! Toate gândurile acestea îi dădură o durere de cap.

După ce îşi mai făcu o cană de cafea, Maggie se apropie de uşă, atrasă de chitara care se auzea de afară. Ieşi pe verandă, se sprijini de balustradă si sorbi din cafea. Shade zâmbi când o văzu şi continuă să cânte, fără s-o slăbească din ochi. Văzu cât era de încordată si-şi dădu seama că-şi doreşte foarte tare s-o ajute să se relaxeze - să-i maseze umerii, să-i sărute obrajii palizi. Ar fi vrut să-şi treacă mâna prin părul ei bogat, arămiu în lumina serii.

- Cânţi foarte frumos, îi spuse ea când se opri.
- Mulţumesc. Ai vreo preferinţă?

Maggie se apropie.

- Nu, e foarte faimos ce cânţi. Dar nu recunosc melodia. Cum se numeşte?
- încă nu are titlu, pentru că nu e terminată.
- Tu ai scris cântecul ăsta?
- Da.
- Eşti compozitor?
- Uneori.
- Si în restul timpului?

Shade ezită o clipă.

- Fac câte puţin din toate. In ultimul timp, n-am făcut mai nimic.

- înseamnă că nu eşti foarte ambiţios.

- Şi la ce mi-ar folosi? Doar ştii ce i s-a întâmplat lui Cezar!

- Sid?

- Nu, lulius, râse el.

O tăcere apăsătoare se aşternu. El o privi cu atenţie, în timp ce cânta melodia încă neterminată, si văzu că ochii îi erau plini de lacrimi.

- Vrei să stăm de vorbă? întrebă el încet.

Maggie clătină din cap.

- Atunci, poate încă o îmbrăţişare?

Ochii lor se întâlniră, iar ea aprobă cu o mişcare a capului. Shade puse chitara pe podea şi se ridică.

- Vino aici.

îşi deschise braţele, iar Maggie se lipi de pieptul lui. Shade o ţinu aproape, gândindu-se că şi-ar dori să stea lângă ea toată noaptea. De teamă ca vraja să nu se risipească, nu spuse nimic şi nu făcu nici un gest.

- Shade?

- Hmm?

- Pot să-ţi spun un secret?

- Sigur.

- Nu sunt o bucătăreasă prea grozavă.

- Mi-am dat seama, răspunse el, foarte serios.

- Pot să-ţi cer o favoare?

- Spune.

Dacă i-ar fi cerut, ar fi fost în stare să se arunce în râu pentru ea.

- Vrei să mă înveţi să fac pui şi găluşti?

El zâmbi larg şi-o mângâie pe cap.

- Sigur că da.

Maggie făcu un pas înapoi si-i zâmbi.

- Mulţumesc.

- Cu multă plăcere. Nu obişnuieşti să ceri ajutorul cuiva, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

- Ar trebui să încerci mai des. S-ar putea să ai parte de surprize plăcute.

Se aplecă spre ea, vrând s-6 sărute, ca o pecetluire a înţelegerii lor. Fără ca nici unul să poată explica, sărutul prietenesc se transformă într-unul pasional, care îi înfiora pe amândoi.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Maggie fredona în timp ce-şi pieptăna părul.

- Eşti mult mai bine-dispusă azi, comentă Omie Nell..

Ea zâmbi.

- Cred că-mi prieşte aerul curat.

Se farda în timp ce Omie Nell îi povestea despre prietenul ei, student la colegiul Texas A&M. Se logodiseră, dar în secret, pentru că părinţii ei nu erau de acord cu alegerea făcută.

- Billy Earl o să vină acasă la sfârşitul săptămânii şi o să mergem la bal, sâmbătă seara. Abia aştept, chiar dacă o să am de lucru. O să-1 cunoşti şi tu!

- Despre ce bal e vorba?

- In fiecare week-end e seară dansantă - cu orchestră şi tot tacâmul. Toată lumea vine la restaurantul lui Buck sâmbăta seara. O să fie grozav!

iMaggie nu-i împărtăşi entuziasmul.

- Mda, dacă zici tu.

- Billy Earl e un dansator grozav! Nu mai am răbdare până mâine.

- Spune-mi, Omie Nell, unde e cea mai apropiată bibliotecă? Trebuie să citesc ceva, pentru cartea pe care o scriu.

- Cred că la Universitatea Lamar, acolo unde merg eu la şcoală. Biblioteca e foarte mare, iar Beaumont e la. numai jumătate de oră. Cred că e foarte interesant să fii scriitor! Iar mie îmi plac atât de mult romanele poliţiste. Agatha Christie e preferata mea! Cartea ta o să semene cu ale ei?

- Nu ştiu... nu cred.

Maggie îşi notă adresa şi indicaţiile lui Omie Nell, apoi încercă să lucreze, dar fără succes. Se gândea prea mult la Shade şi la sărutul din seara trecută. Dacă un simplu sărut o făcuse să se simtă aşa, oare cum ar fi dacă...

Revino-ţi, Marino! se certă ea. Dacă mai continui aşa, o să intri îiitr-o încurcătură şi mai mare! Doar n-o să-i permiţi unui fost soldat în marina americană, al cărui nume sau sursă de venit nici măcar nu le ştii, să te împiedice să-ţi duci treaba la bun sfârşit! Ce dacă ştie citate din Shakespeare şi sărută dumnezeieşte?

Trebuia să stea de vorbă cu avocatul unchiului Silas despre vânzarea proprietăţii şi apoi să lucreze la articolul ei. De îndată ce-l va termina, va putea pleca de aici!

Ajunse în bucătărie şi urmă toate sfaturile pe care i le dăduse Shade. Uimitor, resturile de la mâncărurile gătite de ea se transformară într-un ghiveci foarte gustos. Un zgomot o făcu să se întoarcă spre uşă si-1 văzu pe Shade cu o găină în mână. . . -

- Ce naiba e asta?

El zâmbi larg.

- O găină.

- îmi dau seama si singură. Nu înţeleg ce faci cu ea aici!

- Mama spunea că ne trebuie o găină grasă şi proaspătă.

Maggie făcu ochii mari.

- Dar e vie!!

- Asta înseamnă să fie proaspătă. Tocmai am cumpărat-o de la Prentis Newton.

- Dacă tu crezi că o să iau penele de pe găina asta si apoi o s-o gătesc, înseamnă că nu eşti în toate minţile.

- S-o jumuleşti.

- Poftim?

Nu se spune „să iau penele de pe ea", ci „s-o jumulesc".

Ea dădu din mână.

- N-are importanţă cum se spune. Eu n-am omorât în viaţa mea ceva mai mare decât un gândac şi n-am de gând să încep acum.

- Dar e foarte simplu - îi tai capul, o laşi să se zbată, apoi.

- Scuteşte-mă de amănunte! Şi scoate-o mai repede de aici. Dac-o mai văd, nici n-o să fiu în stare s-o mănânc!

Spre uşurarea ei, Shade ieşi din bucătărie şi reveni după cincisprezece minute.

- Ai terminat măcelul? întrebă ea.

- Dar n-a fost aşa de rău. Am...

- Nu vreau să ştiu, ridică ea mâna.

El izbucni în râs, îi înconjură talia cu braţul şi o trase lângă el.

- Ah, Maggie! Nu eşti aşa de dură pe cât vrei să pari!

Ea îl privi, mirată de strălucirea ochilor lui verzi. Shade o sărută brusc si-i dădu drumul, începând să aşeze masa. Maggie îşi atinse buzele cu degetele, parcă nevenindu-i să creadă că sărutul fusese real, si începu să pregătească sandvişurile cu brânză.

După ce terminară prânzul, iar Buck o lăudă pentru mâncarea pregătită, un bărbat înalt, cu pălărie de paie şi un pachet în mână, intră în restaurant. Shade se repezi şi-i ieşi în întâmpinare, ducându-l afară să stea de vorbă.

- Cine e bărbatul acesta? întrebă Maggie, uimită de purtarea lui Shade.

- Prentis Newton. Locuieşte în apropiere.

- Şi ce era în pachet?

Buck ridică din umeri.

- Probabil, găina pe care a cumpărat-o.

- Credeam că o s-o taie şi o s-o cureţe el.

- Cine, Shade? pufni Buck. Nu cred c-ar şti de unde să înceapă. El e învăţat să...

îşi drese vocea si schimbă subiectul.

- A fost o masă foarte bună, Miss Maggie. Foarte bună! Abia aştept să gust găluştile!

Când începu să spele vasele, Shade apăru lângă ea şi, ca de fiecare dată până atunci, începu să le şteargă.

- Explică-mi si mie cum se jumuleşte un pui, îi ceru ea cu un aer nevinovat.

- Nu vreau să deranjez o domnişoară de la oraş cu astfel de amănunte, zâmbi el.

- încearcă.

- Sunt mai multe metode, depinde de abilităţile fiecărui individ.

- Şi tu cum faci?

- îi dau cinci dolari lui Prentis ca să facă treaba în locul meu.

- Ticălosule!

Maggie izbucni în râs şi aruncă în el cu spumă.

- Atunci de ce ai mai adus găina aici?

Râzând la rându-i, Shade îi trecu prosopul în jurul taliei şi-o trase spre el.

- Pentru că-mi place cum îţi strălucesc ochii când te înfurii. Ştiai că au străluciri de chihlimbar?

Ea îşi puse palmele pe umerii lui şi-i zâmbi.

- îmi place cum sună. Mai spune-mi!

Privirile lor erau acum serioase, iar râsul se stinse încet.

— Pielea ta e translucidă ca alabastrul.

Shade îşi afundă degetele în părul ei gros, cârlionţat.

- Iar părul tău e... Nu găsesc cuvintele potrivite.

Ea râse nervos si se depărta.

- Stă în toate direcţiile. De mult vreau să-1 tai, dar n-am avut timp.

- Nu face asta! E ca un mănunchi de flăcări. Exact ca tine!

în mod normal, ar fi râs de aceste comentarii pe care le-ar fi considerat siropoase. Acum, însă, vocea lui gravă si privirea adâncă o făcură să se înfioare. Puţin speriată de reacţia puternică pe care i-o trezea apropierea de el, Maggie se depărta.

- Te descurci foarte bine cu cuvintele. Pun pariu că femeile de pe aici îţi cad foarte repede în braţe.

- Maggie...

Numele ei fusese rostit pe un ton tăios.

-Da?

- Ai prins vreodată peste cu o undiţă făcută din trestie?

- N-am prins niciodată nici un fel de peşte cu nici un fel de undiţă!

- Văd că ai goluri mari în educaţie, domnişoară! Hai să punem găina la fiert si să mergem la pescuit.

- Dar am de lucru în după-amiaza asta.

- E un adevărat sacrilegiu să lucrezi într-o zi atât de frumoasă. Eu deja simt briza de pe râu. Nu auzi cum ne strigă numele?

- Cred că ai probleme de auz! Am de lucru la carte. Spre deosebire de anumite persoane pe care le cunosc, eu nu pot să-mi petrec toată viaţa trândăvind.

- Ce mă fac eu cu tine, Maggie? Dacă vrei să te învăţ să faci găluşti, trebuie să vii cu mine la pescuit.

- Dar ăsta e şantaj!

- Exact!

- Eşti sigur că n-o să păţim nimic? întrebă ea, cu ochii la barca legată la malul râului.

- Absolut sigur.

Shade urcă în barcă, apoi îi întinse mâna ca s-o ajute. Ea păşi cu precauţie şi ţipă când simţi că barca se clătina.

- N-o să se răstoarne. Ai încredere în mine!

- încredere în tine? Nu te cunosc destul de bine pen tru asta. Cum pot să am încredere în cineva care nu vrea să-mi spună adevăratul lui nume? Eşti atât de secretos în legătură cu trecutul tău, încât aş putea să cred că eşti un criminal în serie.

El nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire ciudată.

- Nu eşti, nu-i aşa?
- Criminal în serie? chicoti Shade. Nu.

O ajută să-şi pună vesta de salvare, apoi dezlegă barca de la mal. Nu porni motorul, ci lăsă barca să fie purtată de curenţi si păstră direcţia cu ajutorul unei vâsle.

Maggie încercă să se uite la peisajul idilic - la râul calm, la ramurile aplecate deasupra apei, la insectele care stăteau pe luciul apei. Dar, oricât de mult s-ar fi concentrat, privirea îi revenea la bărbatul de lângă ea.

Shade purta o pereche de blugi tociţi care se mulau pe coapsele lui puternice si un tricou negru, care părea să fi fost cândva pulovăr, pentru că avea marginile zdrenţuite. Un alt bărbat ar fi părut îmbrăcat neglijent, dar el era foarte... sexy. Când vâslea, bicepşii se încordau într-un fel care o fascina pe Maggie, iar cobra, tatuată pe braţul lui, părea că prinde viaţă.

- Ai văzut ceva ce-ţi place?

Maggie se înroşi si-si feri privirea.

- Mă uitam la tatuajul tău. Ce floare e lângă şarpe?
- Belladonna.
- Belladonna, repetă ea. Adică umbra nopţii. Din cauza asta ţi se spune Shade?

El ridică din umeri.

- Mi-am făcut tatuajul când aveam nouăsprezece ani, după o beţie cu prietenii. Cred că ar fi trebuit să renunţ la ei de multă vreme.
- Mie îmi place.

El zâmbi si-i făcu semn cu ochiul.

- Atunci o să-l păstrez.

- Din cauza mea? Nu se poate, spuse ea repede. Adică... în câteva săptămâni eu o să... si... Uite un iepure!

El nu se întoarse în direcţia indicată, ci continuă să zâmbească într-un fel care o făcea să nu se simtă în largul ei.

- Sunt o mulţime de iepuri pe aici.

Maggie închise ochii, încercând să se bucure de aerul curat, soarele nu foarte puternic şi mirosul crud ai vegetaţiei. Cu toate acestea, se pomeni uitându-se fix la palmele lui mari şi puternice, întrebându-se dacă mângâierea lor ar fi aspră sau tandră.

- La ce te gândeşti?

Vocea lui răguşită o sperie şi, când îl privi, îşi dădu seama că ştia exact ce era în mintea ei.

- Mă... mă gândeam că tu nu ţi-ai pus vestă de salvare. De ce?

- Mie îmi place să risc.

în ciuda intenţiei lui de a glumi, Maggie simţi că mai era ceva - comentariul lui, tatuajul, referirea la trecut ascundeau ceva.

- Hai, întreabă-mă, o îndemnă el. Se vede că te frământă ceva.

- Experienţa din Vietnam te face să te porţi aşa?

- Cum mă port?

- Se pare că nu te interesează altceva decât să joci biliard, să bei bere si să cânţi la chitară. Şi, în ultima vreme, să mă ajuţi pe mine la bucătărie. Nu vrei să vorbeşti despre tine, eşti...

Făcu un gest cu mâna.

- Nu ştiu ce cuvânt te-ar descrie mai bine. Sunt sigură că ascunzi ceva. Sau poate refuzi să vorbeşti despre ceva... Cei care au fost în Vietnam au foarte des. probleme de reintegrare în societate.

Shade părea amuzat.

- Mulţumesc pentru grija pe care mi-o arăţi, Maggie, dar am trecut peste această problemă de foarte mult timp. N-a fost plăcut şi nici uşor, dar acum pot să dorm liniştit. Recunosc că am avut probleme la început, dar-, spre deosebire de câţiva camarazi de-ai mei, sunt un tip rezistent şi am avut noroc cu familia mea, care m-a aju tat foarte mult. Dar, chiar dacă am trecut peste aceste greutăţi, tot nu-mi place să vorbesc despre ele.

Totuşi, se gândi Maggie, nu se explica de ce nu voia să vorbească despre el însuşi.

- Spune-mi despre familia ta.

Shade vâsli către mal si legă barca de o creangă groasă care cobora deasupra apei.-

- Tatăl meu a murit acum câţiva ani. Mama e o femeie absolut surprinzătoare - petrece mult timp în grădină, lucrează voluntar la un spital şi...

O privi fix şi zâmbi.

- Şi e o bucătăreasă excepţională.
- Şi fraţii tăi? Ei ce fac?
- Păi... sunt proprietarii unui ranch, printre altele.
- Au cai?
- Au cai, râse el.

îi întinse o trestie şi vâri mâna într-o găleată aflată pe ~ fundul bărcii.

- Vrei să pun eu momeala în cârlig?

- Nu sunt fricoasă, pot s-o fac şi singură.

în palma lui Shade se zbătea un peste mic, argintiu.

- Ce e asta?

- Momeala pentru undiţa ta.

- Dar e viu!

- Sigur că e viu! Altfel cum ar mai atrage pestele cel mare?

Luă peştişorul şi-1 ţinu între două degete, încercând să nu se strâmbe.

- Şi acum ce fac?

- înfige cârligul în el. Uite aşa! îi arătă el.

Ea încercă să-1 imite, dar era mai greu decât părea la prima vedere. Se strâmbă, închise ochii şi, în cele din urmă, îşi prinse cârligul în blugi.

— Ce faci? o întrebă Shade, uimit.

- Pun momeala în cârlig.

- Nu faci o treabă prea bună. Nu crezi că ar fi mai bine dacă ai ţine ochii deschişi?

Maggie se strâmbă în direcţia lui.

- E metoda mea, clar? Nu te amesteca!

Shade lăsă capul pe spate si începu să râdă în hohote.

- Maggie Marino, în ciuda eforturilor tale, nu eşti decât o domnişorică de oraş!

Ostentativ, vâri momeala în cârlig dintr-o singura mişcare. Ea îşi îndreptă spatele şi-i înfruntă privirea.

- Nu sunt o domnişorică! Faptul că nu-rai place să înţep nişte peştişori amărîţi sau să omor o găină nu înseamnă că sunt o persoană slabă. Şi, domnule Macho, am observat că nici ţie nu-ţi place să ucizi. Acum ce fac cu undiţa asta afurisită?

- Arunc-o în apă. Uită-te la mine.

II privi, apoi îi imită mişcarea.

- Şi acum?

- Acum aşteptăm. Taci din gură si priveşte plutitorul.

Rămase cu privirea lipită de bucata de plută înfiptă în vârful băţului un minut, două, trei. Nu se întâmplă nimic.

- De ce mă uit la plutitor? şopti ea.

- Când un peşte muscă, acesta se mişcă.

Maggie mai aşteptă două minute, apoi ridică privirea către Shade.

- Ocupaţia asta ar trebui să fie amuzantă?

El zâmbi.

- Ai răbdare.

- Nu cred că sunt făcută pentru aşa ceva. N-am fost niciodată o persoană răbdătoare,

Dintr-o dată, văzu că vârful undiţei se mişcă.

- Plutitorul! Plutitorul!

- Trage undiţa!

Maggie se uită la el, nelămurită.

- Ce să fac?

- Prea târziu! S-a dus.

- Fir-ar să fie!

- Dar cred că a apucat să-ţi ia momeala.

Bănuiala lui Shade se dovedi corectă. Ea luă un alt peştişor din găleată si-l înfipse în cârlig.

- îmi pare rău, amice!

Nu se mai gândi la faptul că peştişorul folosit drept momeală semăna cu un peşte auriu pe care-l avusese când era mică. Ce încântată fusese când îl primise! Avusese grijă de el, îi vorbise în fiecare dimineaţă, dar nu rezistase mult în casa lor - murise la şase săptămâni după ce-l primise, iar Maggie plânsese zile întregi. Se întâmplase chiar în anul în care murise mama ei.

Aruncă undiţa în apă şi oftă, pregătindu-se pentru o aşteptare lungă şi plictisitoare. Aproape imediat, însă, pluta dispăru sub apă.

- Am mai prins unul! strigă ea, trăgând cu putere undita.

Pe drumul de întoarcere către restaurantul lui Buck, Shade o privi pe Maggie şi zâmbi. Adevărul era că ea nu mergea, ci plutea, încântată si, în acelaşi timp, mândră de cei trei peşti pe care-i prinsese.

- Ce tare sunt! Cam cât cântăresc, după părerea ta?

El luă şirul de peşti şi-i aproxima greutatea.

- Cam un kilogram. Ai de gând să-i cureţi?

Zâmbetul ei dispăru brusc, iar lui fi veni să-şi tragă o palmă.

- Am uitat de asta.

El îi înconjură umerii cu braţul şi o sărută pe vârful nasului.

- Dacă plăteşti bine, pot s-o fac eu în locul tău. Ce-ai zice de o ieşire în oraş? împreună, după cină... De mult vreau să merg la un film.

- Nu vrei să mergem altădată? Mâine vreau să mă duc la Beaumont şi am câteva notiţe de citit înainte. Am de gând ca mâine să stau toată ziua la bibliotecă.

- Ce plictiseală! Ce nevoie are o scriitoare de romane poliţiste de documentare?

- Păi... trebuie să verific câte ceva. De plidă, nu ştiu nimic despre otrăvuri.

- Ai nevoie de ajutor?

Ea clătină din cap.

- Mulţumesc, oricum. Hai, îl luă ea de mână. Vreau să-i arăt lui Buck ce am prins.

- Eşti tare mândră de tine, nu?

- Să ştii că da!

El o strânse de mână şi-i zâmbi. Nu mai ţinea minte de când nu se mai distrase atât de bine - si fără să prindă vreun peste! Maggie se bucurase de captura ei ca un copil care primeşte jucării de Crăciun, iar Shade avea impresia că toată viaţa lui aşteptase apariţia ei în viaţa lui mult prea ordonată, calculată şi lipsită de surprize.

Se plictisise de multă vreme de femeile care-si aranjau fiecare fir de păr, purtau haine de firmă şi când se

uitau la el vedeau doar un carnet de cecuri care era în stare să vorbească. Fosta lui soţie era un exemplu perfect, iar el se considera norocos că scăpase de ea.

Cu personalitatea ei vibrantă şi vulnerabilitatea pe care se chinuia atât de mult s-o ascundă, Shade considera că Maggie era perfectă pentru el. Şi, în plus, nu ştia nimic de contul lui din bancă! Acum mai trebuia s-o convingă că erau meniţi să fie împreună, înţelesese că nu era bine s-o preseze, dar era gata să facă orice ca s-o aibă - iar el obţinea întotdeauna ceea ce-şi propunea.

Când se apropiară de restaurant, Shade văzu o camionetă roşie parcată în faţa uşii. Nu era sigur, dar bănuia cine venise şi nu era pregătit pentai o asemenea vizită.

Fir-ar să fie! înjură el printre dinţi.

- Se pare că Buck are un client, zise el, îndemnând-o pe Maggie să meargă spre camerele lor. O să pun peştii la rece şi o să-i arăţi mai târziu.

Ea încercă să se opună.

-Dar…

- Şi mai trebuie să ne spălăm şi să vedem ce se întâm plă cu găina. Ar trebui să fie fiartă.

Shade ştia că vorbea prea repede şi, practic, o trăgea pe Maggie după el. dar nu voia să lase pe nimeni să-i încurce planurile.

Purtarea lui Shade născu bănuieli în mintea lui Maggie. De ce nu voia ca ea să vadă cine era cu Buck? Curiozitatea ei de reporter îi cerea să răspundă la această întrebare.

In timp record, făcu duş, se îmbrăcă şi se îndreptă spre restaurant. Observă că maşina era încă acolo şi intră în bucătărie pe uşa din spate. Se duse în restaurant şi se aşeză într-un loc de unde putea vedea şi auzi ce se întâmplă fără să fie văzută.

Buck vorbea cu un bărbat înalt, masiv, cam de statura lui Shade. Purta pălărie neagră de cowboy, cizme şi... Maggie făcu ochii mari. Bărbatul avea pe vestă o stea strălucitoare şi un pistol prins de curea. .

- Eşti sigur că nu 1-ai văzut? întrebă necunoscutul.
- Nu pot să spun că 1-a-m văzut, răspunse Buck.
- Nu ai minţi un poliţist texan, nu-i aşa, Buck?
- Vrei să spui că sunt un mincinos?
- Hei, amice! Nu te ambala aşa! Vreau foarte mult să-1 găsesc, e vorba de ceva foarte important. Să ştii că există şi o recompensă pentru cel care poate oferi infor maţii despre locul unde se află.
- Vrei să-ţr spun eu ce să faci cu recompensa aia?
- Ştiu că eşti un prieten adevărat, Buck, dar eu o să-1 prind. Şi încă foarte curând.
- îţi doresc mult noroc!

Poliţistul începu să râdă.

- Da, sunt sigur că asta-mi doreşti! Mulţumesc, oricum,

înţelegând că discuţia lor se terminase, Maggie se duse înapoi în bucătărie şi. se uită pe fereastră. Văzu camioneta plecând şi pe Buck mdreptându-se grăbit către camera lui Shade. Ciudat! Foarte ciudat!

Oare cei doi vorbiseră despre Shade? Dar de ce să-l caute un poliţist? Avea atât de multe întrebări...

în câteva minute, Shade veni în bucătărie, îşi schimbase hainele, părul îi era încă ud şi părea foarte calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Maggie vru să-l întrebe ceva, dar se opri la timp, dându-şi seama că ar fi fost nevoită să recunoască faptul că trăsese cu urechea. Decise să aştepte şi sa-l tragă de limbă pe Buck, mai târziu.

- Eşti gata să ne apucăm de treabă? întrebă el.
- Sigur. Cu ce începem?

Amândoi îşi dădură seama că lucrau foarte bine împreună. Sub îndrumarea lui Shade, pregătiră supă cu găluşti, mazăre, fasole şi pâine de porumb.

După ce pregătiră masa pentru ei şi pentru doi pescari care intraseră în restaurant în urmă cu câteva minute, Maggie nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea.

- Am văzut că bărbatul cu camioneta roşie care vor bea mai devreme cu Buck avea insignă şi pistol. Oare cine era?

Shade ridică din umeri, nepăsător.

- Nu ştiu, vreun paznic. Sunt destul de stricţi în privinţa regulilor privind pescuitul si vânătoarea.

Sigur! se gândi ea. Asta trebuia să fie! Si ea, care se gândise imediat la filmele western... Probabil că poliţiştii texani dispăruseră demult!

- Cina a fost un adevărat succes, îi spuse Shade, în faţa camerei ei. De mult n-am mai mâncat aşa bine.

- Au fost bune, nu-i aşa? Şi lui Buck i-au plăcut, doar a mâncat trei porţii. Dar meritul e al tău şi al mamei tale, pentru reţetă.

îl sărută pe obraz.

- Mulţumesc.

El zâmbi ironic.

- Asta e tot ce primesc după ce am muncit pe brânci ore întregi? Hai, ştiu că poţi mai mult de atât!

O luă în braţe, iar ea închise automat ochii şi aşteptă. Pentru că nu simţi sărutul lui, deschise ochii.

- Ce aştepţi?

- Te aştept pe tine.

Aşadar voia ca ea să înceapă! Maggie ar fi vrut să plece de lângă el, dar se răzgândi în ultima clipă.

Ţi-arăt eu ţie! îşi spuse ea.

îl sărută cu pasiune, dar el îi răspunse la fel, luând-o prin surprindere. O lipi de el, făcând-o să simtă cât de înfierbântat era si mângâie pielea mătăsoasă. Când îi dădu drumul, Maggie era gata să-şi piardă echilibrul şi se sprijini cu fruntea de pieptul lui.

Capitolul 5

Nu se poate să fie timpul să mă trezesc! se gândi Maggie duminică dimineaţa, când sună ceasul. Deschise un ochi si gemu când văzu cât arăta ceasul. Se ridică din pat, gândindu-se că aşa merita dacă stătuse trează până spre dimineaţă, din pricina lui Shade. Un dus rece si o cană de cafea o treziră complet, îi puse de mâncare lui Byline, apoi se îmbrăcă. Avea în faţă două zile pe care avea de gând să le petreacă la biblioteca din Beaumont.

- Gândeşte-te, Byline, două zile întregi'în care n-o să mă apropii de tigâi, crătiţi şi aragaz! Ţi-am lăsat' destulă mâncare şi apă, să nu faci scandal dacă o să întârzii!

îşi luă geanta şi ieşi pe uşa.

Motorul maşinii ei funcţiona fără probleme şi.' urmând indicaţiile lui Omie Nell, ajunse uşor la bibliotecă. Un student care lucra acolo ii arătă cum să

găsească informaţiile dorite, stocate pe calculator. Era o bucătăreasă groaznică, dar aici era în elementul ei.

Ce articol o să iasă! Căută amănunte despre membrii consiliului de conducere de la Tree Hollow şi află că doi dintre ei fuseseră implicaţi în afaceri necurate. Majoritatea copiilor care apelau la'această insituţie aveau nevoie de ajutor ca să stea departe de droguri, sex, violenţă, infracţiuni, nu să fie încurajaţi în aceste direcţii. Aveau nevoie de modele, nu de persoane care-i încurajau să se distrugă. Iar Maggie era decisă să dezvăluie toate crimele care fuseseră puse la cale împotriva unor copiii nevinovaţi. La naiba cu ameninţările lor!'

Nu-şi dădu seama când trecuse timpul decât atunci • când în sala de lectură se anunţă că mai erau zece minute până la ora cinci, ora de închidere a bibliotecii. Lucrase opt ore şi făcuse pauză doar câteva minute, când se dusese la baie. Era moartă de foame! Pentru că nu era nerăbdătoare să se întoarcă la Buck, îl rugă pe bibliotecar să-i recomande un restaurant.

- La Herbert e cel mai bun loc.

îşi notă adresa şi găsi restaurantul cu uşurinţă. După ce parcă, văzu o librărie şi decise să-şi cumpere o carte pe care să o răsfoiască în timpul cinei.

- Bună ziua, o saluta vânzătoarea, cu cel mai clar accent texan. Pot să vă ajut cu ceva?

Maggie alese cel mai nou roman poliţist al unei cunoscute scriitoare. Tocmai voia să intre în restaurant

când văzu o camionetă roşie intrând în parcare. Rămase o clipă pe gânduri, dar îşi spuse că era doar o coincidenţă.

Cina se dovedi delicioasă, mai ales pentru că nu fusese nevoită s-o pregătească chiar ea. Romanul, din care • citi în timpul mesei două capitole, era o poveste despre o femeie care se îndrăgostea de un bărbat fermecător, sexy, despre care afla la final că era un traficant de droguri.

Subiectul cărţii o făcu să se gândească din nou la Shade. Sigur, nu era îndrăgostită, însă se simţea atrasă de el. Dar putea .avea încredere într-un bărbat despre care nu ştia nimic si pe care îl cunoscuse în urmă cu câteva zile?

Părea că cea mai bună soluţie era să fie, ca şi până acum, foarte circumspectă cu necunoscuţii.

înapoi, drăguţă! îşi spuse ea. O relaţie cu Shade nu era o idee prea bună.

Ajunse acasă pe la ora opt. Parcarea era plină, iar din restaurant se auzea muzică. Când coborî din maşină, îl văzu pe Shade ieşind din camera lui, cu braţele pline de haine.

- Mă bucur să te văd, o salută el. Ai avut o zi bună?

Ea trase aer în piept, încercând să ignore faptul că pulsul i se accelerase brusc la vederea lui.

- Foarte bună, mulţumesc. Ce faci, pleci?

- Nici o şansă, râse el. S-a defectat ceva la baie şi am hotărât să mă mut alături.

-— Ai nevoie de ajutor?

- Nu, am terminat. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai deschide uşa.

Ea făcu ce-i ceruse si vru să plece.

- Nu aşa repede, o opri el. Vreau să vorbesc cu tine.

. în ciuda hotărîrii pe care o luase în legătură cu per soanele necunoscute, Maggie rămase pe loc. Nu ştia care era motivul, dar în prezenţa lui parcă nu mai era ea însăşi. Poate din pricina zâmbetului, sau a privirii lui, sau a modului în care păşea...

Shade puse hainele în dulap şi se duse către bucătărie.

- E foarte cald aici. zise el, deschizând fereastra.

Se apropie de ea, iar Maggie simţi mirosul lui proaspăt. O sărută scurt pe obraz.

- Mi-ai lipsit azi.

îi dădu părul de pe faţă şi o privi cu atenţie.

- Pari obosită.

- Chiar sunt.

- întoarce-te, îi ceru Shade.

începu să-i maseze umerii şi ceafa cu mişcări prelungi.

- Ai mâncat? Hershel Vick şi soţia lui se coupă de mâncare în week-end-ul ăsta si fac o friptură grozavă.

- Mulţumesc, dar am mâncat în Beaumont.

Maggie zâmbi, gândindu-se că era plăcut să aibă pe cineva care sa aibă grija de ea, s-o întrebe dacă era obosită si dacă mâncase. Iar mâinile lui făceau adevărate minuni.

- Dacă ai fi milionar, m-as mărita cu tine chiar mâine.

El se opri brusc.

- Un milionar? Astfel de bărbaţi te interesează?

- Dumnezeule, nu, râse ea. A fost doar o glumă! Am avut unul şi ştiu sigur că nu-mi mai trebuie.

El îi masă în continuare spatele încordat.

- Fostul tău soţ era milionar?

- în timpul căsătoriei noastre nu, dar era pe cale să devină. Din câte am auzit, a reuşit. Mă bucur pentai el, dar sunt şi mai bucuroasă că am scăpat de relaţia aceea.

- Ce-ar fi să faci un duş, să te schimbi şi să mergem şi noi la restaurant? sugeră el, mângâind-o pe păr.

- Ce e acolo?

- în seara asta se dansează. Nu auzi muzica?

- Cred că şi siirzii ar auzi-o, zise Maggie întorcându-se spre el. Dar e muzică country şi eu nu mă pricep să dansez.

Shade îşi ridică bărbia, trufaş.

- Ai ocazia să înveţi de la un maestru!

- Sunt foarte obosită, Shade. Cred că o să fac o baie şi o să mă culc.

- Ai nevoie de companie?

- Nu, mulţumesc, zâmbi ea. De ce nu te duci singur? Sigur găseşti pe cineva cu care să dansezi.

El se îmbufna.

- Nu mai e nimeni altcineva.

Expresia lui îi înmuie inima.

- Poate o să vin mai târziu.

Strigătele dansatorilor făceau să vibreze tot restaurantul. Maggie se uită la oamenii veseli, plini de energie, care vorbeau, beau bere, dansau şi-l căută cu privirea pe Shade, dar fără succes. Se duse la bar şi-o găsi pe Omie Nell servind clienţii.

- Bună, o salută aceasta zâmbind. Mă bucur că ai venit. Nu e grozavă atmosfera?

- încă nu pot să-ţi răspund, şocul cultural e mult prea mare. A venit iubitul tău?

- Da, Billy Earl e acolo.

Omie Nell îi arătă un băiat înalt, slab, cu o pălărie de cowboy imensă pe cap.

- Nu-i aşa că e minunat?

- Mmm, murmură Maggie, ştiind că nu putea să-i spună părerea ei sinceră. Cu cine dansează?

- Cu sora lui. Mavis. Ea o să mă înlocuiască în câteva minute.

De la una dintre mese se auzi un şuierat puternic, iar Omie Nell ncepu să râdă.

- Trebuie să-i duc comanda lui Lester.

în spatele barului. Buck era foarte ocupat, dar îşi făcu timp să-i ofere lui Maggie o halbă de bere.

- Din partea casei.

- Văd că ai multă treabă în seara asta.

- Aşa se întâmplă în fiecare sâmbătă, mai ales când e Shade aici. - • •

- De ce? întrebă ea, uimită.

- Pentru că el obişnuieşte să cânte, iar oamenii îl plac foarte tare. Uite!

Maggie privi spre celălalt capăt al încăperii, unde erau orchestra şi ringul de dans, şi-l văzu pe Shade cu chitara de gât, stând în faţa microfonului. Când începu să cânte cu vocea lui gravă, profundă, în sală se lăsă liniştea. Balada despre un bărbat care o căuta pe femeia visurilor lui o emoţiona profund şi avea impresia că Shade cânta numai pentru ea.

- E fantastic, nu-i aşa? îi şopti Omie Nell. Atât de talentat şi atât de sexy... Ştiai că-şi scrie singur muzica şi versurile?

- Habar n-aveam, spuse Maggie.

- Dacă ar vrea, uşa mea ar fi deschisă pentru el, oftă fata. Păcat că nu sunt mai mare!

Zâmbetul lui Omie Nell spunea totul.

Shade continuă cu un cântec ritmat care fu primit cu urale de public. Versurile despre o roşcată sexy şi mişcările lui senzuale o înfierbântară pe Maggie cum n-ar fi crezut că era posibil. Simţea că-şi pierde echilibrul şi se sprijini de bar. Pentru prima oară în viaţa ei, Maggie le înţelese pe femeile care ţipau la concerte, îşi aruncau lenjeria intimă pe scenă sau încercau din toate puterile să-i atingă pe cântăreţi.

Pentru că nu mai putea respira, îşi făcu drum printre publicul extaziat si ieşi afară. Se sprijini (ie un copac şi

trase aer în piept. Ce se întâmpla cu ea? De fapt, ştia răspunsul - Shade o înnebunise. Nici un bărbat n-o făcuse să se simtă aşa doar cu o privire şi un cântec. Getule mare!

încet,- raţiunea începea să-si spună cuvântul. Ce ştia despre Shade? Crezuse, la început, că era un bărbat simplu, needucat, dar acum era sigură că se înşelase. Avea un vocabular bogat, se vedea că citise si călătorise mult. Deşi ea nu se pricepea la muzică, era clar că era foarte talentat. De ce nu înregistra piesele sau de ce nu cânta într-un oraş mare, unde-şi putea face un nume? De ce se ascundea?

-Maggie! o strigă o voce feminină.

- Sunt aici, Omie Nell.

- Ce bine! Ai plecat atât de repede, că mi-era teamă să nu ţi se fi întâmplat ceva. Shade m-a trimis să văd dacă te simţi bine. Ar fi vrut să vină chiar el, dar oamenii nu l-au lăsat să plece.

- Sunt bine, fii liniştită. Cred că era prea mult fum.

- Vii înapoi?

Maggie clătină din cap.

- Sunt foarte obosită, cred că o să mă duc la culcare.

- A! Bine, cum vrei. Dar cred că Shade o să fie foarte dezamăgit.

Omie Nelî vai să plece, dar Maggie o prinse de mână.

- Spune-mi un lucru: cu ce se ocupă poliţiştii texani?

- Nu sunt foarte sigură, dar ştiu că sunt ţipi foarte duri. Se ocupă de criminali, de infractori periculoşi, cam aşa ceva...

Răspunsul o miră pe Maggie, dar reuşi să zâmbească.

- Mulţumesc. Noapte bună.

îi făcu semn cu mâna şi se îndreptă spre camera ei.

N-ar fi putut să explice, dar era sigură că poliţistul pe care-l văzuse cu o zi în urmă îl căuta pe Shade. Oare care era motivul? Şi de ce se ascundea? Dar nu se putea spune că se ascundea, de vreme ce cânta în faţa oamenilor...

Avea de gând să afle adevărul si ştia exact cum să procedeze!

Ajunsă în camera ei, se schimbă cu un costum negru, îşi puse adidaşi şi căută în valiză o lanternă. Byline mieună şi se lipi de picioarele ei, însoţind-o până la uşă.

- Stai aici, îi spuse ea.

Motanul păru c-o ascultă, dar o zbughi afară de îndată ce deschise uşa.

- Pisică încăpăţânată ce eşti!

înconjură clădirea şi se opri în faţa ferestrei de la bucătăria lui Shade. Pentru că era prea sus, căută în jur ceva pe care să se poată căţăra. Găsi o cutie, o trase sub fereastră şi se urcă încet, cu grijă. Intră în bucătărie şi-şi înăbuşi o înjurătură când se lovi de un scaun. Lumina de afară nu era suficientă, aşa că-şi aprinse lanterna.

începu să se uite prin sertare, dar nu găsi în ele decât haine, în utimul găsi lenjerie intimă de foarte bună calitate, o alegere neobişnuită pentru cineva care purta blugi tociţi şi haine rupte. Sub teancul atent aranjat, găsi un ceas - un Rolex din aur de optsprezece carate. Curios! îşi spuse ea. Foarte curios!

] închise sertarul şi se duse către dulap. Găsi, după cum se aştepta, mai multe perechi de blugi şi tricouri, dar şi un costum negru, foarte elegant. Văzu firma producătoare şi încremeni - Armâni, într-un colţ, pe jumătate ascunsă de o valiză, era o servietă de piele. Se aplecă şi o luă când auzi zgomotul unei chei în broască.

Inima îi bătea cu putere, gata să-i sară din piept. Nu se putea să fie găsită în camera lui! Aruncă servieta înapoi în dulap şi se ascunse în primul loc care-i veni în minte - sub pat!

Auzi o voce gravă de bărbat şi chicotelile unei femei si văzu două perechi de cizme, una mai mare şi una mai mică. Când ajunseră lângă pat, se opriră şi Maggie auzi cu oroare cum cei doi se sărutau. Zgomotele nu lăsau loc de îndoială.

Ticălosul!

Când cei doi se urcară în pat, iar arcurile trosniră, Maggie fu pe punctul să facă un atac de cord. Doar nu va fi obligată să îndure o... Refuză să-şi ducă gândul la capăt. Cizmele amorezilor ajunseră pe podea una după una, urmate de haine. Maggie închise ochii, încercând să nu asculte ce se întâmpla deasupra ei si-şi consumă furia inventând tot felul de invective şi înjurături la adresa lui Shade.

După o perioadă care i se păru lui Maggie o eternitate, zgomotele se potoliră.

- Iubito! se auzi vocea lui.
- Dragule... răspunse ea.
- Dumnezeule! adăugă Maggie în gând.

Şi dacă vor rămâne în pat toată noaptea? Gândul acesta o îngrozi, dar la fel de tare o speria faptul că-i venea să strănute. Praful de sub pat era de vină, semn că Omie Nell nu era foarte conştiincioasă. Reuşi să se abţină şi, spre uşurarea ei, îşi dădu seama că cei doi începeau să se îmbrace. Slavă Domnului!

Aşteptă puţin după plecarea lor şi ieşi din ascunzătoare. Primul impuls fu să o ia la goană către camera ei, dar se răzgândi. Voia să se răzbune! Voia să-l facă să plătească pe ticălosul care-o amăgise cu vorbe frumoase şi o făcuse să creadă că ţinea la ea, care o săruta de parcă era singura femeie de pe pământ şi care aducea alte femei în camera lui!

Se gândi câteva clipe şi găsi cel mai bun plan. Chicoti diavoleşte şi se apucă de treabă.

Capitolul 6

S hâde profită de pauza făcută de trupa cu care cânta.

- Gata, băieţi, eu mă retrag.

- Nu mai stai? întrebă unul dintre ei, pe nume Pete.

- Cred că sunt prea bătrân pentru asta. Nu mai pot!

Pete, care era cu cel puţin zece ani mai în vârstă decât Shacie, râse şi-1 bătu pe spate.

- Las' că ştiu eu! Ai o întâlnire fierbinte, nu? Am văzut câteva femei care te sorbeau din ochi în timp ce cântai!

- Nu, nu mă interesează.

S hâde se îndreptă spre ieşire, refuzând invitaţiile la un pahar care veneau din partea femeilor şi bărbaţilor din public. Respiră adânc când întâlni aerul curat si rece al nopţii şi merse către camera lui. îi plăcea să-şi cânte piesele în faţa publicului, dar înţelesese că nu era făcut pentru o astfel de viaţă. Pentru el, muzica era un hobby, nimic mai mult.

Ii părea rău că Maggie plecase aşa de repede. Ar fi vrut să danseze cu ea şi s-o întrebe dacă îi plăcea muzica lui. Cu vreo două nopţi în urmă, când imaginea ei îl împiedicase să doarmă, scrisese versurile despre roşcata sexy. Oare ea îşi dăduse seama că fusese sursa lui de inspiraţie? în mod evident nu-i plăcuse ce auzise, altfel n-ar fi plecat în mijlocul melodiei.

Se opri o fracţiune de secundă în faţa camerei ei, dar merse mai departe când văzu că lumina era stinsă. Descuie uşa camerei lui, aprinse lumina şi făcu ochii mari.

- Ce naiba...

Şiruri de hârtie igienică si două prezervatize umflate precum baloanele atârnau de lampă, în mijlocul camerei. Alte prezervative, nedesfăcute, acopereau patul.

Shade înjură, strânse aceste decoraţiuni neaşteptate si se duse să le arunce în baie. Dădu drumul unui alt şuvoi de înjurături când văzu că pe oglindă fuseseră scrise, cu pastă de dinţi, cuvinte obscene.

Cine îi vandalizase camera? Nişte puşti îndrăzneţi? Un bărbat imatur, supărat de reacţia iubitei la muzica lui Shade? Nişte hoţi':'

Nu-i venea să creadă că hoţii şi-ar fi pierdut timpul să umfle prezervative pe post de baloane, dar îşi controla camera, într-adevâr. nu lipsea nimic. Văzu că fereastra de la micuţa bucătărie era deschisă, aşa că o închise şi o încuie.

Făcu un duş si se duse la culcare, gândindu-se în continuare la posibilii autori ai acestei farse.

După zece minute de la întoarcerea în cameră, Maggie regretă reacţia ei adolescentină - ceea nu însemnă că nu mai era furioasă! Dar era de părere că ar fi trebuit să se poarte ca un adult.

Â doua zi, plecă dis-de-dimineaţă la Beaumont. Hoinări prin muzee si magazine până la ora două, când biblioteca se deschise, şi rămase până la închidere, la ora unsprezece noaptea. Dacă nu şi-l putea scoate din minte pe Shade, măcar să evite o întâlnire cu el.

Shade nu mai înţelegea nimic. Luni dimineaţă, când o văzu pe Maggie, avu impresia că deschisese uşa de la un imens congelator. Privirea ei era de gheaţă. Vru s-o atingă, dar ea se smuci.

- Ce s-a întâmplat, Maggie?

-Am treabă, răspunse ea fără să-i privească.

- Ai nevoie de ajutor?

- Nu. De ce nu te duci să joci bniard, să cânţi la chi tară sau să faci altceva la fel de folositor? Ieşi afară!

- Ce te-a supărat aşa de tare?

- M-a supărat? De ce-aş fi supărată?

El ridică din umeri.

- Habar n-ana, dar aşa te porţi. Eşti cumva în acea perioadă a lunii?

Ochii ei aruncau scântei.

- Dacă ţii la integritatea ta fizică, eşti afară cât mai repede, cu remarcile tale deplasate cu tot!

Shade pricepu că era mai bine s-o lase în pace şi ieşi, deşi nu avea nici cea mai mică idee privind motivul purtării ei.

La masa de prânz, Maggie evită să-l privească şi refuză ajutorul lui la spălatul vaselor. Mai mult, îi acordă acelaşi tratament si în timpul cinei.

încercând să facă, totuşi, conversaţie, Shade o întrebă:

- N-ai auzit nişte zgomote ciudate în camera mea, sâmbătă noapte?

-Ai" fi trebuit? făcu ea, arancându-i o privirea tăioasă. Eu am dormit buştean.

El ridică din umeri, fără să mai comenteze.

Nici în zilele următoare comportamentul ei nu se schimbă, în ciuda eforturilor pe care le făcu Shade. Pentru o altă femeie nu s-ar fi chinuit atât, dar era sigur că Maggie merită, joi după-amiază, însă, consideră că lucrurile merseseră prea departe. Se duse la uşa ei şi bătu hotărât.

- Gata. Maggie, m-am săturat, spuse el când îi deschise.

Intră în cameră fără să ţină cont de împotrivirea ei.

- Vreau să ştiu de ce eşti supărată pe mine!

- Nu am nimic să-ţi spun, răspunse ea cu răceală. Te rog să pleci!

- Nu plec până nu stai de vorbă cu mine. Am crezut că între noi există ceva şi...

- între noi? Nu există termenul „noi"!

- Minţi, Maggie, si o ştii foarte bine. Vrei să-mi spui cu ce am greşit? M-am tot gândit, dar nu-mi dau seama ce-am făcut. Singura explicaţie e că te-a deranjat fap tul că am cântat sâmbătă, cu formaţia din restaurant. Aşa e?

- Dacă îţi place să vezi femeile ţipând în timp ce tu te mişti în toate felurile pe scenă... Mă .rog, pe mine nu mă interesează subiectul.

Pentru prima oară după mai multe zile, Shade zâmbi.

- Măi să fie! Nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva... Eşti geloasă!

Se apropie şi o luă în braţe.

- Geloasă? Eu! Ticălos egosit ce eşti! N-aş fi geloasă pe tine nici dacă ai fi ultimul bărbat din lume!

încercă să se elibereze din strânsoarea lui, însă nu reuşi.

- Hai, Maggie, de ce exagerezi? M-am distrat şi eu puţin, atâta tot! Femeile acelea nu înseamnă nimic pentru mine. Tu, însă...

- Te-ai distrat? Atâta tot? explodă ea. Nu pricep cum poţi să fii aşa de nesimţit!

îl lovi cu pumnul în umăr, furioasă.

- Dă-mi drumul! Eu nu sunt una din fetele înnebunite după muzica ta, numai bune să-ţi încălzească patul!

Shade făcu ochii mari.

- Ce naiba spui acolo? In patul meu n-a ajuns nici una din femeile acelea!

Ea văzu negru în faţa ochilor.

- A, mai eşti şi mincinos!

- Nu ştiu cine ţi-a spus toate astea, dar...

— Nu mi-a spus nimeni nimic! Am văzut eu cu ochii mei! înţelegi? Cu ochii mei!

- Ce anume ai văzut?

- Te-am văzut pe tine cu o femeie, în patul tău! Sâmbătă noaptea!

- Iubito, te înşeli. Cineva a intrat în cameră pe fereastră şi...

- Nu. nu! N-a intrat nimeni pe fereastră! Tu si cu ea aţi intrat pe uşă, ştiu foarte bine ce-am văzut! Dacă nu-mi dai drumul în clipa asta, o să chem poliţia!

Uimit de tonul ei dur, Shade îi dădu drumul si ieşi din cameră. Oare ce se întâmplase cu ea? Ori avea nişte probleme foarte serioase de care el nu ştiuse, ori văzuse ceva şi trăsese concluzii greşite. Nu exista nici o explicaţie - nimeni nu avea cheia camerei lui!

Doar dacă nu cumva...

dDouă ore mai târziu, Maggie se plimba prin cameră, la fel de agitată, încercase să lucreze, dar nu-si putea scoate din minte scena petrecută cu Shade.

Ce conta că fusese cu o altă femeie? în fond, se sărutaseră de câteva ori, nimic mai mult. Ce-i păsa de bărbatul practic necunoscut, care se dovedea un afemeiat si care, după toate aparenţele, se ascundea de poliţie? Singura lui ocupaţie era aceea de a cânta, o dată pe săptămână, în faţa unor petrecăreţi. Mare lucru!

Gândurile ei fură întrerupte de bătăi în uşă. încercă să le ignore, dar ele se auziră mai tare. Deschise uşa si se uită mirată la Shade, care era însoţit de Omie Nell. Fata era palidă şi nu îndrăznea să-si ridice privirea către Maggie.

- Omie Neil are să-ţi spună ceva, zise el, împingând-o pe fată înăuntru.

- Eu... eu..., încercă ea să articuleze. Am crezut că nu era nimeni în cameră.

Maggie se încruntă.

- Despre ce vorbeşti?

îi aruncă o privire de gheaţă lui Shade.

- Ce i-ai făcut?

- Nu, nu mi-a făcut nimic, interveni fata. Numai că eu... vreau să spun că eu am fost în cameră sâmbătă

noaptea, împreună cu Billy Earl. Am fost în camera lui Shade, dar n-am ştiut că era a lui. Adică, n-am ştiut că se mutase. Eu ştiam că acea cameră era goală si am vrut să fiu cu Billy, iar acum... Doamne, îmi vine să mor de ruşine!

Maggie se apropie de fata care se înroşise ca focul şi o mângâie pe păr.

- Gata, nu mai fi supărată. A fost o simplă încurcătură, nimic mai mult. Ticălosule! se răsti ea la Shade. Cum ai putut s-o umileşti în halul ăsta?

- Eu am umilit-o?! Eu n-am nici o vină! Dacă nu te-ai fi grăbit să tragi concluzii, nu s-ar fi întâmplat toate astea. De ce n-ai avut încredere în mine? De ce nu m-ai între bat ce s-a întâmplat?

- La ce bun? Doar nu mi-ai fi spus adevărul!

- Pot să plec? întrebă Omie Nell, abia auzit.

- Sigur că da, zise Maggie. Vrei să te duc acasă?

- Nu, am s-o duc eu, replică Shade. Iar noi doi o să stăm de vorbă după masa de seară. Apropo, Buck îţi transmite că vor mai fi patru persoane la cină.

După ce uşa se închise în urma lor, Maggie se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun. Cum de intrase într-o asemenea încurcătură? "Acum va trebui să-i ceară scuze lui Shade şi, mai important, va fi nevoită să-i explice într-un fel ce căuta în camera lui! Şi mai erau si prezervativele pe care le împrăstiase în toată camera!

Nu! Nu va recunoaşte în ruptul capului că făcuse aşa ceva!

După ce terminară de spălat si de şters vasele, Shade puse prosopul pe masă si se apropie de ea.

- Hai să facem o plimbare.

- Poate mai vrei o porţie de plăcintă... încercă ea să scape.

- Nu, mulţumesc, două îmi sunt suficiente. Şi nu uita că avem ceva de vorbit.

- Acum? Sunt foarte obosită, Shade, si mai am ceva de lucru în seara asta.

- Maggie!

Vocea lui nu lăsa loc de comentarii. Merse în tăcere alături de el, până la râu. O briză uşoară o făcu să se înfioare.

- Ţi-e frig?

Ea clătină din cap.

- Nu, dar sunt puţin nervoasă.

- Nu trebuie să fii nervoasă în preajma mea, o asigură el, zâmbind.

O privi cu atenţie, fără să spună nici un cuvânt.

-Văd că n-ai de gând să mă ajuţi, oftă ea. Trase aer în piept si-i înfruntă privirea.

- îmi pare foarte rău.

- Pentru ce? se făcu el că nu înţelege.

- Pentru ce?! Ştii foarte bine pentru ce! •

- De ce nu-mi aduci aminte?

Maggie ridică privirea spre cer, exasperată.

- îmi pare rău că te-am acuzat pe nedrept că te-ai cul cat cu una din femeile de la restaurant. Nu că e treaba mea, firește, dar...

- Maggie! o întrerupse el. Uită-te la mine! Vreau să fie treaba ta! Vreau ca tot ceea ce fac să te intereseze, pen tru că mă interesezi. Din prima clipă în care te-am văzut, nu m-am mai gândit la altcineva. Eşti tot timpul în mintea mea!

îşi trecu mâna prin părul ei greu.

- Mă obsedează părul tău, pielea ta albă, ochii tăi strălucitori... Şi gura ta plină de care nu mă mai satur.

O luă în braţe şi o sărută cu pasiune.

- Dac-ai şti de când visez să te ating aici... şi aici... şi aici.

încet, fără să se grăbească, îşi plimbă palmele pe trupul ei, făcând-o să vibreze. Maggie se prinse de braţele lui, simţind că era pe punctul să-si piardă echili-brul şi se lipi de el.

- Mă dorești la fel de mult cum te doresc eu? întrebă el, cu o voce răguşită.

- Da. Dumnezeule, da!

- Nu vorbesc de o relaţie de-o noapte, Maggie. Eu vreau mult mai mult!

Ea rămase nemişcată.

- Da, de asta mi-era teamă, şopti el. Nu te grăbi să-mi răspunzi, Maggie, Gândeşte-te bine!

Oricum, nu se putea gândi la altceva. Toată noaptea se răsuci în pat, liniştindu-se abia spre dimineaţă. După ce se trezi şi făcu un dus, se duse în bucătărie, dar mintea nu-i stătea la gătit - era cât pe ce să pună zahăr la friptură şi sare în budincă.

Shade, care-şi făcea de lucru pe lângă ea, începu să râdă când văzu cât era de neatentă.

- Unde te gândeşti? îi şopti el la ureche.
- Shade, încetează! Ştii foarte bine!
- Să înţeleg că n-ai dormit prea mult azi-noapte? Foarte bine. înseamnă că n-am fost singurul... Mi-am dorit atât de tare să fii lângă mine, să te ating, să te ţin aproape.

O îmbrăţişa şi-i mângâie părul, coborând cu mişcări lente pe spate.

- De ce mă chinui? se plânse ea.
- Pentru că am nevoie de tine pe de-a-ntregul.
- Vrei prea mult, Shade. Cum pot să am o relaţie cu un bărbat despre care nu ştiu nimic?
- *Ce* vrei să ştii?
- Tot!

El îi trecu o şuviţă după ureche.

- Hai să facem o înţelegere - o dată pe zi, ai voie să-nii pui o întrebare personală, iar eu sunt obligat să-ţi răspund. Eşti de acord? Sigur, apoi inversăm rolurile.

- Şi o să fii sincer?

- Da.

- Bine. Care e numele tău adevărat?

- Paul.

- Paul, repetă ea. E un nume foarte frumos. Si numele de familie?

- Hei! Asta-i a doua întrebare!

- Ce rău eşti! pufni ea.

încercă să se depărteze de el, dar n-o lăsă.

- Aşa a fost înţelegerea. Acum e rândul meu...

O privi adânc în ochi.

- Tot părul tău e roşcat?

Maggie scăpă lingura în cratiţă.

în seara aceea, după cină, Shade o convinse să meargă la film împreună. Ea se lăsase convinsă cu greu, dar nu putuse rezista privirii lui rugătoare. Merseră în oraş şi cumpărară bilete la un film cu Mei Gibson. Era actorul ei favorit, dar acum nu-i era gândul la fimi. Din cauza spaţiului restrâns, coapsa lui era lipită de a ei.

trimiţându-le amândurora fiori electrici prin corp. Shade îşi sprijini mâna stângă pe spătarul scaunului şi se juca în părul ei.

- Mă duc să mai iau floricele, sări Maggie în picioare.
- Dar punga mea e plină, se opuse el.

-Mie... mie îmi plac fierbinţi. ,

- Aşa, ca tine? zâmbi el.

Maggie se grăbi către toaletă si se spălă pe faţă cu apă rece. Oare se va putea controla, în condiţiile în care stăteau atât de aproape unul de altul,: iar el o atingea tot timpul? Dar si ea ştia să joace acest joc!

înarmată cu o pungă mare de floricele şi un pahar de suc, se întoarse la Shade.

- Ţi-am adus ceva rece de băut, îi dădu ea paharul.
- Tu nu vrei?
- O să-1 împărţim, zâmbi ea.

Puse punga în poala lui şi se ghemui în scaun, zâm-bindu-i în permanenţă, începu să mănânce floricele, luând una câte una din pungă şi atingându-1 de fiecare data. La un moment dat, scăpă, ca din întâmplare, două floricele printre degete, iar acestea căzură pe pantalonii lui. Mâna ei coborî pe coapsa lui, într-un loc în care atingerea devenea de-a dreptul periculoasă.

- Ce faci? întrebă el, prinzând-o de încheietură.
- Vreau să recuperez floricelele, răspunse Maggie cu un aer inocent. Doar nu vrei să fii plin de grăsime...

- O să dăm de bucluc dacă nu te potoleşti! Hai să plecăm de-aici.

- Dar nu s-a terminat filmul! protestă ea slab.

- Cui îi pasă? Eu oricum n-am înţeles nimic din ce s-a întâmplat până acum. Tu?

- Nici eu, recunoscu Maggie.

Când ieşiră din sală, Shade îi dădu punga de floricele si paharul de suc.

- Ţine astea! Aşa sunt sigur că o să stai cuminte!

- Nu înţeleg, clipi ea repede.

- Las' că ştii foarte bine!

- A, deci nu îţi place când ţi se răspunde cu aceeaşi monedă!

- Draga mea Maggie, problema asta are o rezolvare foarte simplă.

- Să ştii că da, râse ea şi aruncă punga şi paharul într-un coş de gunoi.

Ajunseră la motelul lui Buck într-un timp record, în faţa uşii ei, Shade o sărută uşor pe obraz.

- Te-ai mai gândit?

- Da, zâmbi ea. Foarte mult!

îl trase spre ea şi-1 sărută apăsat.

Capitolul 7

Sâmbătă dimineaţă, Maggie aruncă în perete cu peria de păr. Pisica se sperie de zgomotul făcut, mieună si se ascunse sub pat.

- lartă-mă, Byline. Nu e vina ta, dar tipul ăsta... Shade, sau Paul, sau cum l-o chema... mă scoate din minţi.

încă o noapte în care nu putuse să doarmă! Şi asta doar pentru că nu fusese în stare să spună cuvintele pe care le aştepta Shade.

Adevărul era că cel care avea dreptate era el. Pe ea n-o interesaseră niciodată aventurile de-o noapte şi nici nu se considera o femeie pasională, dar acum era extrem de aprinsă. Cu toate astea, nu era dispusă să se implice într-o relaţie pe termen lung - sau chiar mediu - cu un bărbat plin de secrete. Cu toate că riscase foarte mult

când se furişase în camera lui, nu aflese nimic în plus. Reuşise doar să-şi mai pună câteva întrebări - cum de avea un ceas Rolex şi un costum Armâni? Cu ce se ocupase înainte să se mute într-o cameră de motel? Trebuia să-şi fi câştigat existenţa într-un fel...

Alungându-şi din minte întrebările care o chinuiau, îşi luă agenda şi geanta si ieşi din cameră.

Shade stătea pe scaun, pe veranadă, în faţa camerei lui, cu picioarele pe balustradă,.

- Bună dimineaţa, zâmbi el. Am vrut să-ţi bat la uşă, dar m-am temut să nu te trezesc. Ce-ai zice dacă am merge la Galveston astăzi?

Ea refuză cu o mişcare a capului.

- îmi pare rău, trebuie să mă duc la Beaumont, la bibliotecă.

- Pot să vin cu tine? N-ai nevoie de cineva care să-ţi dea paginile la cărţile pe care trebuie să le parcurgi?

- Nu, nu... Mi-ai distrage atenţia.

Un zâmbet larg înflori pe chipul lui.

- Nici dacă promit că mă port frumos?

- Nu, nici aşa.

Făcu doi paşi spre camionetă, dar se răsuci brusc.

- Am dreptul la o altă întrebare, nu?

- Da, şi eu la fel.

Maggie se gândi câteva clipe.

- Cu ce te-ai ocupat înainte *să* stai aici? Ai cântat într-o formaţie?

- Am lucrat într-o grămadă de locuri, zise el, dar n-am cântat niciodată într-o trupă. Mi-aş fi dorit, dar... Să vedem, zise gânditor, jucându-se cu mustaţa. Am lucrat la un puţ petrolier în Golf, am fost fermier, ba chiar m-am ocupat de asigurări şi de afaceri imobiliare. Am scris câteva cântece care nu s-au vândut şi... cam atât. A, si am lucrat şi la bancă.

- Ai lucrat la o bancă? făcu ea ochii mari.

- Nu chiar într-o bancă, ezită Shade.

- Atunci, ai fost paznic?

El îşi drese vocea.

- Da, ai putea să spui că mă ocupam de bunul mers al treburilor. Gata, ajunge! Au fost patru întrebări, nu una!

Maggie zâmbi, amuzată de faptul că era stânjenit. Nu era nimic ruşinos în a fi paznic la o bancă!

- îţi rămân datoare, zise ea, urcând în maşină.

- Laşo!

Veni lângă ea si o sărută pe obraz.

- Hai, spune! cedă Maggie.

- Ce număr porţi la pantofi?

Ea se încruntă.

- Nu pot să cred că pui o asemenea întrebare unei femei.

- Ţi-e ruşine *să* răspunzi?

- Nu, dar e o întrebare ciudată. Vrei să-mi dai de înţeles că am picioare mari?

- Nu se pot compara cu ale mele, râse el. Hai, spune-mi.

- Bine, treizeci şi nouă şi jumătate. Mulţumit?

El îi acoperi faţa cu sărutări scurte şi abia simţite.

- Eşti sigură că nu vrei să-ţi faci de cap azi? Ţi-aş cumpăra vată de zahăr...

- Vată de zahăr? chicoti ea. Ce romantic!

- Aşa sunt eu, un tip romantic. Spune-mi cinstit, de când nu ţi-a mai cumpărat cineva vată de zahăr?

- De multă vreme, răspunse ea cu un aer melancolic. E tentant, dar nu. Trebuie să mă duc la bibliotecă.

- Să nu te întorci prea obosită, o avertiză el. Diseară o să mergem la dans.

- Ţi-am spus că nu ştiu să dansez pe muzică country. De fapt, nu mă pricep să dansez deloc!

- înseamnă că n-ai avut un instructor bun. Ai să vezi, nu e greu!

- O să cânţi şi tu diseară?

El zâmbi, privind-o cu subînţeles.

- As putea fi convins s-o fac... Te-ar deranja?

Da, foarte tare! răspunse ea în gând. La fel ca pe toate celelalte femei care-I auziseră vreodată cântând.

- Cred că fanii tăi s-ar revolta dacă n-ai face-o.

- Nu asta te-am întrebat. Spune-mi dacă nu eşti te acord si nu mă apropii de scenă.

- N-am nici un drept să fac asta.

El îşi lipi fruntea de a ei.

- Draga mea Maggie, îţi ofer eu acest drept.

Sărutul lui fu dulce şi posesiv.

- Cântă, sigur că poţi să cânţi, se bâlbâi ea. Eu n-am nimic împotrivă. Acum trebui să plec.

Ce bărbat seducător! se gândi Maggie, apăsând pedala de acceleraţie.

Maggie stătu la bibliotecă opt ore, răsfoind numeroase ziare, găsind elementele care-i lipseau din investigaţia ei jurnalistică si era sigură că va putea să scrie un articol care va fi urmat de o anchetă adevărată a poliţiei. Acum nu-i mai trebuia decât timp liber ca să scrie în linişte articolul - si nu avea să fie prea uşor cu Shade în preajma ei.

Când termină, se duse tot la restaurantul lui Herbert, pentru că-i plăcuse foarte mult mâncarea şi servirea, în parcare, văzu din nou camioneta roşie. Nu se mai gândise de multă vreme la poliţistul texan, dar acum *îl văzu* îndreptându-se către librăria din apropiere.

Ocazia perfectă! se gândi Maggie. Nu trebuia decât să intre şi ea în librărie, sub pretextul că voia să cumpere ceva, şi să-l întrebe ceva pe poliţist. Dar oare chiar voia să ştie? Ce prostie! Sigur că da!

Totuşi, o voce îi şoptea să aibă încredere în el. Poliţistul ieşi din librărie, urcă în maşină şi demară în trombă. Ratase momentul!

Fir-ar să fie! Ce-o apucase?

Când ajunse acasă, găsi în faţa uşii un pachet mare, legat cu o fundă roşie.

- Ce-o fi asta? se întrebă ea cu voce tare.

Byline veni şi se lipi de ea, mieunând.

- Ţi-a fost dor de mine sau ţi-e foame? Nu, mai bine nu-mi răspunde.

Se descălţă si se ghemui pe canapea, cu pachetul în braţe.

- Ce crezi că e aici? Ziua mea este peste patru luni.

-Miau...

- O idee foarte bună, râse ea.

Desfăcu funda rupse hârtia. în pachet era o pereche de cizme de piele şi un bilet: maro

E mult mai uşor să dansezi dacă ai cizme. Ne vedem pe ringul de dans.

. . *Cu dragoste, Sbade.*

Fericită, strânse cizmele la piept. Nimeni nu-i mai făcuse un cadou fără o ocazie specială. Şi în nici un caz un cadou atât de scump! Ştia că ar fi trebuit să le dea înapoi, dar nu se îndura.

Zâmbetul îi dispăru brusc. Ce măsură erau? Citi ce scria pe talpa cizmei şi se încruntă. Dacă ar fi ştiut că va plăti atât de scump minciuna ei... Din cochetărie, îi spusese lui Shade un număr mai mic. Dar nu avea de gând să le dea înapoi, îşi puse cea mai bună pereche de blugi, un pulovăr mulat, cizmele cele noi şi se duse către restaurantul de unde se auzea deja muzică.

Shade o văzu de cum intră în încăpere. Era absolut superbă! Maggie îi zâmbi când privirile lor se întâlniră şi se îndreptă spre el.

- Bună, îl salută ea. Mulţumesc pentru cizme, îmi plac la nebunie.

- Sunt măsura potrivită?

- La fix!

Râse şi-şi dădu părul pe spate cu o mişcare a capului.

- Vrei să dansăm?

- Aş vrea să beau ceva mai întâi, ca să mă obişnuiesc cu atmosfera.

Se aşeză pe un scaun, lângă ci.

- Ce vrei să bei? o întrebă Shadf. făcându-i semn lui Buck.

-Aş fi vrut un Chablis, dar mă mulţumesc cu o bere.

El zâmbi larg.

- Ştii că eu pot să fac vrăji?

Ţinuse minte ca ei îi place acest soi de vin si, atunci când îi cumpărase cizmele, luase si câteva sticle.

- Doamna e servită, zâmbi Buck, oferindu-i paharul de vin rece.

- Dar cum...?

- Sunt vrăjitor, repetă Shade.

Sorbiră în linişte băuturile. Când formaţia începu un cântec ritmat, el o luă de mână.

- Ăsta e foarte simplu, hai să încercăm.

îi arătă paşii, iar ea îl imită destul de bine. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că era puţin cam rigidă.

- Te simţi bine în cizmele acestea?

- De ce mă întrebi? vru ea să ştie, concentrată la paşi.

- Mă gândeam că nu eşti obişnuită cu ele. Poate că nu trebuia să le porţi pentru prima oară la dans.

- i\u e nici o problemă, îi zâmbi Maggie. Dar să ştii că nu pot să vorbesc şi să dansez în acelaşi timp!

- Te descurci foarte bine, iubito.

Adevărul era că trecea prin chinuri groaznice şi respiră uşurată atunci când Shade urcă pe scenă, iar ea putu să se aşeze pe scaun. Cu siguranţă, făcuse băşici la amândouă picioarele!

- Pari frântă, îi spuse Buck. Mai vrei un pahar de vin?
- Chiar sunt frântă. Mai bine dă-mi toată sticla.
- Vine!

Dădu un pahar peste cap şi abia rezista impulsului de a-şi turna lichidul rece în cizme. II vedea pe Shade pe scenă, dar nu era în stare să urmărească versurile melodiilor, din pricina durerilor atroce. Era sigură că nu mai putea merge, cu atât mai puţin să danseze, dar ce motiv putea să invoce? Mai degrabă ar fi mers în mâini decât să admită că minţise în legătura cu numărul de la pantofi!

Nici următoarele două pahare de vin n-0 făcură să se simtă mai bine. îşi sprijini fruntea în palme si încercă să se gândească la lucruri frumoase şi plăcute, dar nu reuşi. Simţi că cineva îi înconjoară talia cu braţele si o sărută pe păr. înălţă capul şi-1 văzu pe Shade în oglinda din faţa barului.

- Eşti pregătită? Hai să mai dansăm.
- Sigur, încerca ea să zâmbească. Dar nu vrei să bei o bere mai întâi?
- Nu. I-am rugat să cânte o melodie lentă, special pentru noi.

-Atunci...

Când făcu primul pa.s. .simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Genunchii i se inmuiară, iar Shade o prinse înainte să se prăbuşească la podea.

- Maggie! Ce *s-a.* întâmplat?

- Sunt puţin cam ameţită. Cred că am băut cam mult vin şi e foarte cald aici.

- Hai să ieşim la aer.

Se sprijini de el şi încercă să nu şchipăteze, dar când ajunse la uşă avea impresia că tălpile îi luaseră foc.

Shade o privi si-i dădu seama că ceva nu era în regulă.

- E din cauza cizmelor, nu-i aşa? La naiba! O tâmpe nie mai mare nici nu se putea!

- Eu n-am făcut nici o tâmpenie, scânci ea.

- Nu, iubito, nu tu. Dar eu n-am minte nici cât un pui de vrabie!

O luă în braţe şi se îndreptă spre camera ei.

- Lasă-mă jos! Nu poţi să mă duci în braţe.

- De ce? Eu cred că mă descurc.

-Dar sunt prea grea...

- Nu-i adevărat. Ţine-te de gâtul meu si nu te mai plânge.

Când ajunse la uşă, îi şopti:

- Unde e cheia?

- O, Doamne!

- Adică?

- E în geantă.

- Şi geanta?

- In cameră.

Shade se duse către camera lui, o lăsă jos până descuie, apoi o luă în braţe şi intră, închizând uşa cu piciorul. O puse pe pat şi se aplecă lângă ea.

- Hai să vedem ce-au făcut cizmele astea şi prostia mea.

încercă să-i scoată o cizmă, dar Maggie ţipă de durere.

- Iubito, îmi pare rău.

înjură printre dinţi si scoase din buzunar un briceag.

- Ce vrei să faci?

- O să tai blestematele astea de cizme!

- Dar sunt ale mele! Nu te las să mi le strici!

- O să-ţi cumpăr altele.

Ea scânci, nemulţumită de soluţia găsită de Shade. Voia să scape de chinuri, dar preţul i se părea prea mare.

- Cred că o să-ţi iau un număr mai mare, comentă el pe un ton firesc.

Când îi eliberă primul picior, Maggie se simţi în al nouălea cer. Se lăsă pe spate şi ridică şi al doilea picior.

- Nici nu-ţi dai seama ce bine e, spuse când el termină operaţia.

El înjură din nou, mult mai apăsat.

- Ce e?

- Ai sânge pe şosete. Fir-ar să fie de treabă! Ar trebui să fiu bătut cu urzici!

Maggie începu să râdă.

- Nu m-am gândit la asta, dar pare o pedeapsă prea dură.
- Nu e amuzant!

îi scoase şoseta cu grijă.

- Ai putea să te infectezi.
- Nu cred. E doar o băşică spartă.

Se uită la picior şi se strâmbă.

- Ce rău arată! Ei, nu-i nimic. Mă vindec repede.
- Scoate-ţi blugii, îi ceru el. Mă întorc imediat.

Maggie râse.

- Şi cum rămâne cu preludiul?
- La naiba, Maggie! Numai la sex nu mi-e mie gândul! O să aduc trusa de prim ajutor si un lighean ca să-ţi scu funzi picioarele. Ar fi mult mai uşor dacă ţi-ai scoate pantalonii, nu crezi?

Ii aduse un halat din baie.

- îmbracă-te cu ăsta, dacă eşti ruşinoasă.

Tonul lui patern o făcu să zâmbească. „Numai la sex nu mi-e mie gândul!" O să-i arate ea!

Se dezbrăcă de pantaloni si de pulovăr. Vru să-şi scoată şi sutienul, dar se opri în ultima clipă. Poate era prea mult...

Ridică perna pe tăblia patului şi se sprijini de ea, asezându-se peste pătura. Cu cât aştepta mai mult, cu atât mai tare se temea că avusese o idee proastă. Vru să ia halatul, când uşa se deschise si Shade intră în

cameră, cu o cutie de gheaţa si o trusă de prim ajutor în braţe. Făcu doi paşi şi rămase nemişcat când o văzu pe Maggie.

- Ce faci cu gheaţa?

El îşi drese vocea.

- E pentru picioarele tale, ca să se dezumfle.

Evită s-o privească si se duse către bucătărie.

- Mai bine te-ai îmbrăca, să nu răceşti.

Ea abia se stăpâni să nu râdă.

- Mă simt foarte bine, mulţumesc.

Nu era deloc aşa, dar îi plăcea aerul lui încurcat, în câteva minute, Shade reveni cu un lighean plin cu apă cu gheaţă. Se duse către ea si o luă în braţe.

- Mă simt mult mai bine, serios. E suficient să mă spăl cu apă si săpun. Mâine dimineaţă totul o să fie în regulă.

- Eu o să stabilesc asta.

O puse pe.scaun si aduse ligheanul lângă ea.

- Să ţin picioarele în apă? Dar e îngheţată!

- N-o să păţeşti nimic dacă stai cinci minute, crede-mă.

Shade o prinse de glezne si-i scufundă picioarele în apă. Ea îşi ţinu respiraţia si se agăţă de scaun, dar, după ce-i trecu şocul, se văzu nevoită să recunoască faptul că apa rece îi făcea foarte bine. Curând, însă, începu să tremure.

- Ţi-e frig?

- Nu, deloc, zise ea, strângând din dinţi.

- Eşti cea mai încăpăţânată fiinţă pe care am cunoscut-o.

- Semăn cu tine!

El ridică exasperat privirea în tavan, apoi luă halatul de pe pat si i-1 puse pe spate.

- E mai bine?

- Să zicem. Au trecut cele cinci minute?

El luă un prosop, îngenunche si îi şterse cu grijă picioarele. Gestul lui tandru o emoţiona pe Maggie şi, deşi încercă să se abţină, o lacrimă îi alunecă pe obraz. Shade înălţă privirea şi o văzu.

- îmi pare rău, draga mea. Te doare? Apăs prea tare?

Ea clătină din cap. Când Shade îi ridică piciorul si-i sărută talpa, Maggie nu-si mai putu stăpâni lacrimile.

- Iubito, încerc să fiu foarte atent.

- Ştiu.

Luă unguentul din trusă şi îl aplică peste băşicile sparte, apoi îi bandajă degetele.

- îmi pare rău, iubito. Am vrut să-ţi fac o surpriză cu cizmele, nu să te fac să suferi.

- E în ordine. Mă simt mult mai bine, aproape că nu mă mai dor.

- Atunci de ce plângi?

- Dar nu plâng! Eu nu plâng niciodată.

- Maggie! De vreme ce ai lacrimi pe obra2, înseamnă că plângi. De ce?

El o sărută pe frunte si apoi o luă în braţe. Maggie îşi puse capul pe umanii lui si încercă să se liniştească.

- Pentru că nimeni n-a avut niciodată grijă de mine aşa cum ai tu.

- Poate pentru că nimeni nu te-a iubit aşa cum te iubesc eu.

Maggie avu impresia că i s-a oprit inima.

- Nu poţi să mă iubeşti!

El o privi amuzat.

- Nu pot?

- Nu! Nici nu mă cunoşti!

Shade o luă în braţe şi o puse în pat, sprijinită de pernă. Se aplecă peste ea si-i sărută fruntea, pleoapele închise, vârful nasului.

- Te iubesc de când mă ştiu, Maggie Marino. Numai că mi-a trebuit mult până te-am găsit.

Vru să plece, dar ea ridică mâna şi-1 prinse de haină.

Capitolul 8

- La naiba, Shade! Nu poţi să-mi spui aşa ceva, după care să pleci! Explică-mi!

El se aşează pe marginea patului şi ridică din umeri.

- Ce să-ţi explic? M-am îndrăgostit de tine si habar n-am cum s-a întâmplat. Pur si simplu de când te-am văzut prima dată, udă şi obosită... Vreau să mă căsătoresc cu tine.

- Să te căsătoreşti cu mine? se sperie ea. Nici nu mă cunoşti!

- îmi ajunge ceea ce ştiu. Sunt sigur că eşti femeia potrivită pentru mine.

- Dar nu se poate! Nu există dragoste la prima vedere! E doar o scornire din poveşti... Eu am fost pri etenă cu fostul meu soţ doi ani înainte să să mărit cu el.

Shade zâmbi, uşor ironic.

- Şi la ce ţi-a folosit?
- Asta nu contează!
- Nu? L-ai iubit?
- Am crezut că da, şopti ea.
- Cum te simţeai când erai cu el?
- E treaba mea!
- Ai uitat de înţelegerea noastră? Mi-ai rămas datoare, pentru că dimineaţă mi-ai pus vreo patru întrebări.

Cum se simţea cu John? Se gândi puţin înainte să-i răspundă.

- îmi era bine lângă el, nu mai eram aşa de... aveam un loc pe care să-1 numesc „acasă".
- Ce simţeai când te săruta?
- Era... plăcut.
- Plăcut? pufni el.
- Da, plăcut. Gata, acum suntem chit!

Shade o luă în braţe şi o sărută avid, de parcă viaţa lui depindea de acea apropiere.

- Acum ce-ai simţit?
- Nu mai pot respira! reuşi ea să spună. Ard toată!
- Iubito, încă nu ştii ce înseamnă să arzi!

Zâmbetul lui ispititor o înfiora. Fără să-şi ia ochii de la ea, Shade se descălţă şi aruncă cizmele într-un colţ al camerei. Haina ateriza deasupra lor. îşi desfăcu primul nasture de la blugi si se apropie de ea cu mişcări de felină.

- Nu stingi lumina?

El clătină uşor din cap şi se aşează lângă ea.

- Nici nu mă gândesc. Vreau să te văd!

Cu mişcări tandre, îi mângâie picioarele, de la glezne până la soldurile înguste.

- îmi plac atât de mult picioarele tale. Lungi, zvelte... De mult îmi doresc să le ating.

Shade îşi plimbă palmele pe trupul ei, simţind zonele care o făceau să vibreze. Maggie prinse curaj şi-i scoase tricoul, apoi blugii. Doamne, ce bărbat grozav!

Amândoi erau dornici să atingă, să mângâie, să ofere, să primească, să simtă cât de bine, se potriveau trupurile lor.

- Aici, şopti el. Aici e locul tău.

- Dumnezeule! strigă Maggie când simţi că atinsese culmi până atunci necunoscute.

- Exact, iubito!

Se rostogoli pe spate si o trase lângă el, amândoi încercând să-si recapete controlul şi respiraţia.

- Femeie, eşti ceva de speriat!

- Asta-i bine sau rău? chicoti ea.

- Bine? E mai mult decât bine! E absolut grozav! Sper că si ţie ţi s-a părut... plăcut.

Ea râse şi-1 muşcă uşor de ureche.

- înţeleg că da.

- Să nu te umfli în pene, dar trebuie să recunosc că n-am mai avut niciodată o asemenea experienţă. Poate pentru că a trecut prea mult timp de când...

Shade îşi trecu degetele peste buzele ei.

•'.TitBWTTT""

- Nu ştiu. Hai să mai încercăm o dată, ca să ne lămurim.
- Dar, Shade, nu poţi...
- Pe naiba, nu pot!

Maggie deschise ochii şi încercă să se întindă, dar un braţ puternic o ţinea lipită de un trup cald. Zâmbi fericită şi se ghemui lângă el. Era obosită, dar ce oboseală plăcută! Auzise de unii care făceau dragoste toată noaptea, dar nu i se întâmplase niciodată. Până acum... Toate experienţele ei anterioare păleau în comparaţie cu Shade. Era un bărbat adevărat şi acum era al ei!

Simţi un sărut pe umăr.

- Te-ai trezit?
- îhî.

O depărta puţin de el ca s-o poată privi în ochi.

- La ce te gândeşti?
- Că as da orice pentru nişte covrigi calzi şi o cafea cu frişca.
- Mă duc, zise el printre sărutări. Gata, m-am dus!

Se ridică din pat şi începu să se îmbrace.

- Ce faci? întrebă ea, ridicându-se pe pernă.
- Mă îmbrac, ca să pot să-ţi aduc covrigi.
- De unde? râse ea.
- Din Beaumont. Ştiu acolo un loc perfect.
- Dar e departe! O să te întorci într-o oră...
- Exact. Ce-ar fi să mai dormi până atunci?

Se încălţă şi o sărută pe vârful nasului.

- Vreau *să* te *găsesc* aici când mă întorc.
- Dar trebuie *să-i* dau de mâncare lui Byline.
- Nesuferitul ăla mai poate aştepta o oră! Când vin, o *să* deschidem camera ta şi o să-i dai atunci de mâncare. Pa, iubito!

Maggie se văzu nevoită să rămână în camera lui. Duminica, Omie Nell venea la curăţenie după prânz şi nu voia să-i ceară lui Buck a doua cheie de la camera ei. Nu-i era ruşine să recunoască faptul că-si petrecuse noaptea cu Shade, dar oricum Buck îşi luase prea în serios rolul de peţitoare.

Ideea unei relaţii adevărate între ea si Shade era de neconceput, în ciuda declaraţiilor lui. Vorbe frumoase, atâta tot! Oricât de mult i-ar fi plăcut să facă dragoste cu Shade, trebuia să admită că abia aştepta să se întoarcă la New York - şi avea de gând să facă acest lucru de îndată ce articolul ei vedea lumina tiparului. Din păcate, nu şi-l imagina pe Shade în mijlocul unui oraş zgomots şi agitat, după cum ştia că nici ea nu-şi poate petrece restul vieţii,gătind tocană si jumulind găini.

înţelegând că nu mai putea adormi, se ridică din pat şi îşi desfăcu bandajele. Mulţumită de starea tălpilor ei, intră în baie şi făcu un duş. După ce se îmbrăcă în halatul lui, începu să se plimbe prin cameră, întrebându-se ce să facă în cele patruzeci şi cinci de minute care mai erau până la întoarcerea lui.

Ar fi putut să... Nu, nu putea!

Ba da!

îngenunche lângă dulap *şi* scoase servieta pe care o găsise în urmă cu o săptămână. Vru să o deschidă, dar era încuiată. Fir-ar să fie! Căută prin sertare cheia, dar n-o găsi. Luă un cârlig de undiţă şi încercă s-o desfacă, îşi petrecu astfel douăzeci de minute, însă reuşi. Trase aer în piept si alungă sentimentul de vinovăţie si ridică, în cele din urmă, capacul.

- Dumnezeule mare! făcu ea ochii mari.

Servieta era plină de bani, în teancuri frumos aranjate de douăzeci şi cincizeci de dolari. Mii de dolari! se gândi ea, trântind furioasă capacul, încercă s-o încuie la ioc, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât se temu să nu strice încuietoarea. Cu mâneca halatului şterse amprentele de pe servietă si o puse înapoi în dulap.

Abia atunci se linişti. Se plimbă prin cameră cu paşi mari, încercând să găsească o explicaţie pentru faptul că Shade avea mii de dolari la el. Banca! Oare chiar fusese paznic la o bancă? Nu, asta fusese concluzia ei! Dar să fie spărgător de bănci? Nu putea să fie îndrăgostită de un bărbat care se ocupa cu aşa ceva.

Maggie rămase pe loc, speriată de ce-i trecuse prin minte, îndrăgostită? De un spărgător de bănci sau, poate, un' evazionist? Celelalte posibilităţi la care se putea gândi erau si mai rele - mercenar, traficant de droguri, ucigaş plătit.

Dar dacă Shade câştigase la loterie? încercă ea să gândească optimist. Fii serioasă, Maggie!

Poate erau bani falşi. Scoase din nou geanta din dulap şi se uită la seriile bancnotelor - erau diferite, iar unele hârtii erau mai uzate ca altele. Luă o bancnotă de la mijlocul unui teanc şi se uită la ea în lumină. Păreau bani adevăraţi, dar nu era expertă. Să meargă la bancă, să încerce să afle? Nu, mai bine să pună totul înapoi. Vru să strecoare hârtia în teanc, dar, din pricina agitaţiei, banderola se rupse si bancnotele de douăzeci de dolari de împrăştiară prin cameră.

- Asta-mi trebuia!

Adună banii şi încercă să-i aşeze la fel, dar era mult prea emoţionată şi nici nu putea să lipească banderola. Ascunse teancul la fundul servietei şi le aşeză frumos pe cele de deasupra, apoi puse geanta în dulap.

Se aşeză pe scaun si-si prinse faţa în palme. Nu putea să fie un hoţ, sau un evazionist şi nici un traficant de droguri. Ucigaş plătit nici atât! Poate făcea parte din mafie... dar exista aşa ceva în Texas?

încetează! îşi spuse ea răspicat.

Era reporter de investigaţie şi ştia că nu trebuia să tragă concluzii înainte să cunoască toate faptele. S-ar putea ca el să-i ofere o explicaţie foarte plauzibilă. Nu trebuia decât să-l întrebe. Ceea ce însemna, firește, să admită că-i umblase prin lucruri. Va fi dezamăgit, poate chiar furios când va afla ce făcuse!

Poate era jucător de cărţi, continuă ea cu ipotezele. Sau un agent de pariuri. Dar unde acţiona? Era implicat şi Buck? Cel mai bine era să nu spună nimic şi să fie foarte atentă la ce se petrecea în jurul ei.

Vru să se îmbrace şi să plece la ea înainte ca S hâde să se întoarcă, dar nu putea să facă acest lucru pentru că nu avea cheie. La urma urmei, nu avea nici un motiv să-i fie frică de el - se purtase întotdeauna foarte frumos cu ea şi era sigură că nu-i va face niciodată vreun rău.

întrebarea era: să-i spună sau nu că-i umblase prin lucruri? Nu mai avu timp să răspundă, pentru că auzi paşii lui pe verandă. Uşa se deschise, iar el intră zâmbind. Când se aplecă şi-o sărută, toate gândurile ei negre dispărură.

- Am crezut că o să te găsesc în pat.
- Nu mi-a mai fost somn.
- Mmm, miroşi a săpun. Nu trebuia să-ţi uzi banda jele.
- Nu le-am udat, îi arătă ea. Mi le-am scos.

El puse punga pe masă, îngenunche si-i examina cu atenţie picioarele.

- Da, nu-i aşa rău. O să-ţi mai dau cu puţin unguent.

O privi şi zâmbi poznaş.

- Doctorul îţi recomandă încă o zi în pat. Aici. cu mine.
- Astăzi trebuie să lucrez. Mai ţii minte că am de scris o carte"

- A, da. Când mă laşi să citesc si eu?

Ea bâigui ceva si se duse către punga adusă de el.

- Ai luat covrigi?

- Da. N-am ştiut de care-ţi plac, aşa că am luat de mai multe feluri.

- Simpli, spuse ea. Sau cu ceapă. Ai luat cu ceapă?

- Da, să trăiţi. Tu du-te înapoi în pat si lasă-mă pe mine să te servesc.

- Nu sunt obişnuită să aibă cineva grijă de mine.

- E momentul să înveţi. Am de gând să fac asta mult timp de-acum înainte.

- Da? Râse ea.

- Da, iubito. Am nişte planuri foarte serioase pentru noi doi.

- Paul' > .

-Da.

- Nu, nimic. Voiam doar să-ţi rostesc numele. Şi cel de familie?

- Berringer.

- Paul Berringer. Frumos, îmi place!

Stomacul ei scoase un sunet ciudat, iar el începu să râdă.

- Micul dejun e servit!

îl privi pregătind masa şi-şi spuse că bărbatul acesta nu putea fi un criminal. Adevărul era că-l iubea, îl iubea din toată inima.

Capitolul 9

Maggie stătea la calculator si lucra la prima schiţă a articolului ei, uitându-se din când în când pe fereastră. Când îl văzu pe Shade plecând cu maşina, închise computerul si ieşi în grabă pe uşă. Nu ştia cât timp va *fi* plecat Shade si voia să profite de acest timp pentru a-i pune câteva întrebări lui Buck. Trecuseră trei zile de când găsise banii, dar nu găsise momentul potrivit să discute cu el.

Buck era în magazie, făcându-si de lucru cu găleţile m care ţinea momeala pentru pescuit.

- Bună, o salută el când o văzu. Nu mă aşteptam să te văd, pentru că Shade mi-a spus că o să scrii toată după-amiaza.

- Aveam nevoie de o pauză.

Deschise un frigider vechi, luă o sticlă de cola, apoi se aşeză pe o cutie mare.

- Vreau să te întreb ceva.

- Dă-i drumul.

- Nu ştii un loc unde pot să plasez un pariu? La un meci de baschet sau o cursă de cai, ceva de genul ăsta...

- Nu, răspunse el. Nu prea mă pricep la treburile astea. Sybil nu vrea să audă de nici un fel de joc de noroc! Ştiu că se ţin curse de cai prin zonă, dar e dincolo de graniţa statului, în Louisiana. Am uitat cum se numeşte oraşul.

Aşadar, nu era vorba de vreo agenţie de pariuri!

- Crezi că Paul ştie?

- S-ar putea, dar... Cum i-ai spus?

Maggie începu să râdă.

- Ştiu că adevăratul lui nume este Paul Berringer. Mi-a spus chiar el, aşa că să nu-ţi fie teamă că o să-1 trădezi'

Discuţia lor fu întreruptă de doi pescari care voiau să cumpere momeală. Buck îi servi, apoi reveni la ea.

- Tu şi Shade sunteţi prieteni buni, nu-i aşa? întrebă Maggie.

- Da! Cred că e cel mai bun prieten al meu. N-aş fi avut localul ăsta dacă n-ar fi fost el.

- A! Adică sunteţi parteneri?

- Nu, nici n-a vrut să audă. E doar al meu.

- Atunci, vrei să spui că el 1-a plătit? De unde a avut atâţia bani?

Buck îi aruncă o privire tăioasă.

- Uite ce e, *Miss* Maggie. îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar mi se pare că umbli cu ascunzişuri. Dacă vrei să ştii ceva, ar fi mai bine să-l întrebi pe Shade. Eu nu mă bag în treburile lui şi nici el în alte mele. Clar?

Maggie privi în pământ.

- Clar! îmi pare rău, Buck.

Puse sticla într-o ladă şi se îndreptă spre ieşire.

- Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune lui Shade despre discuţia noastră.

- Eu nu umblu cu vorba.

- Mulţumesc, zâmbi Maggie. Ne vedem mai târziu.

Fir-ar să fie! se gândi ea pe drumul către cameră, îl subestimase pe Buck şi nu aflase nimic nou. Şi nici nu avea vreo şansă să afle, pentru că înţelegerea ei cu Shade căzuse. El se distra pe seama întrebărilor ei foarte serioase şi întreba, la rându-i, nişte lucruri lipsite de importanţă care o enervau pe Maggie. Dacă ea inista, o făcea să tacă zâmbindu-i seducător şi spunându-i:

- Draga mea, în clipa în care accepţi să fii soţia mea, am să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

Avusese de gând să-i pună câteva întrebări când erau împreună, în momente mai mult decât fierbinţi - lucru care se întâmpla în fiecare noapte - dar niciodată nu-i stătuse gândul la aşa ceva.

Dar pasiunea şi iubirea nu erau suficiente. Ar fi fost o dovadă de nebunie dacă ar fi acceptat să se mărite cu un

bărbat care n-avea nimic în comun cu stilul ei de viaţă. Cel mai bun lucru pe care-1 putea face era să-şi termine articolul, să-1 vândă aceluia care plătea cel mai bine, după care să dispară.

Reveni la calculator si scrise fără pauză până când auzi o bătaie insistentă în uşă J^nervată de întrerupere, se duse către uşă, împiedicându-se de Byline pe drum.

- N-ai altceva mai bun de făcut? se răţoi ea. De ce nu te duci afară să-1 chinui pe Cornet?

- Miau...

- Ştiu. Stăpânul meu are acelaşi efect asupra mea, dar tu ai un avantaj - ştii să te catari în copaci.

Când deschise, îl văzu pe Shade cu un pachet mare în mână. M dădu şi o sărută pe obraz.

- Ce-i aici?

- Deschide şi o să vezi.

Deoarece ambalajul era identic cu cel al cizmelor roşii, Maggie înţelese imediat despre ce era vorba. Rupse repede hârtia si găsi o pereche de cizme identice cu primele.

- încearcă-le. Am luat cu o jumătate de număr mai mare, ca să nu mai ai probleme. Dacă le porţi o oră - două în fiecare zi, sâmbătă o să poţi merge la dans.

Maggie se descălţă de adidasi şi se încălţâ cu cizmele.

- Sunt perfecte, zise ea, plimbându-se prin cameră.

- Normal, zâmbi el. M-am uitat la pantofii tăi si am văzut exact ce măsură porţi.

- Ticălosule!

Vru să mai spună ceva, dar sărutul lui o împiedică. Lucrurile avansară rapid şi... Pentru prima oară în viaţa ei, Maggie făcu dragoste încălţată cu cizme de cowboy.

Joi dimineaţă, Maggie se duse la cel mai apropiat telefon public. Nu voia să rişte şi să fie surprinsă în timp ce vorbea cu Mei Wanamaker, un ziarist liber profesionist pe care îl cunoştea de multă vreme şi-i era bun prieten.

Trase aer în piept şi formă numărul, rugându-se să-i răspundă chiar el. . .- Mei? Sunt Maggie Marino.

- Maggie? Unde naiba ai dispărut?
- Mă ascund de nişte băieţi răi, râse ea.
- De ei nu te poţi ascunde nicăieri, păpuşă. Sunt de o mie de ori mai mulţi decât noi! Când m-am întors de la Londra, am auzit că ai fost concediată şi că ai plecat din oraş, dar nimeni nu ştia unde.
- Aşa e. Mai pune la socoteală câteva telefoane ameninţătoare, un glonţ care mi-a intrat pe fereastră si faptul că un Lincoln a încercat să dea peste mine în mijlocul străzii.

- Exagerezi, nu-i aşa?

-Absolut deloc! Am dat peste o poveste de milioane, Mei - cu adevărat de milioane. Dacă se află, o să iasă un scandal grozav! Am fost concediată pentru că dragul meu editor este implicat în afacerea respectivă până în gât! Si ce afacere - e vorba de sex, droguri, spălare de bani, de toate!

îi spuse ce era mai important, inclusiv câteva nume.

- Stai pe un butoi de pulbere, Maggie! exclamă el. Poţi să dovedeşti ce spui?

- Da. Am înregistrări, documente, declaraţii. Mare parte le-am adunat la New York, dar documentarea am făcut-o de aici.

- Ce înseamnă „de aici"?

- Nu-ţi spun, Mei. îmi pare rău, dar nici măcar ţie.

- Cum vrei... ce ai de gând să faci acum?

- Tocmai din acest motiv te-am sunat. Vreau să vând articolul celui care plăteşte cel mai bine. Sinceră să fiu, mi-ar plăcea să fie vorba de o ofertă de angajare. Ştiu că tu ai o mulţime de relaţii... n-ai putea să vezi cine e interesat de subiectul meu?

El se gândi câteva clipe.

- O să dau nişte telefoane. Cum dau de tine?

- O să te sun eu luni sau marţi. Până atunci, o să-1 termin de scris. Mulţumesc, Mei.

Făcu o pauză.

- Te rog să ai grijă. Nu vreau să ţi se întâmple şi ţie ceva.
- Unui cal bătrân ca mine? Nici o şansă!

îşi spuseră la revedere, iar Maggie se grăbi înapoi la restaurant pentru că se apropia prânzul. Dacă Mei ar fi ştiut despre ce era vorba, ar fi venit după ea şi la capătul lumii!

In aceeaşi seară, când ieşi din cameră ca să pregătească masa de seară, Maggie îl găsi pe Shade pe verandă, în poziţia lui obişnuită - cu picioarele pe balustradă. Byline stătea în poala lui, iar Cornet era întins în faţa scaunului.

- Nu-mi vine să cred că stau aşa de liniştiţi. Ce-au păţit?
- Nu ştiu, cred că şi-au declarat armistiţiu. Dar cred că n-ar trebui să exagerăm...

Se ridică şi duse pisica în camera ei, după care încuie uşa. Maggie observă lângă scaunul lui o pătură şi un coş mare.

- Ce sunt astea?
- Te invit la picnic pe o plajă pustie.
- O plajă? Unde?

El o sărută pe vârful nasului.

- O să vezi.
- Si Buck?
- El nu e invitat.
- Nu... voiam să spun, cum rămâne cu masa lui?
- Cât ai lucrat tu, eu am prăjit nişte pui, aşa că problema e rezolvată.

Luă coşul şi pătura si îi făcu semn să-1 urmeze.

- Acesta e drumul către râu, zise ea după câţiva paşi.
- Da.
- Dar pe malul râurilor nu există plaje.
- Ai încredere în mine.
- Sigur ştii ce faci?

El o ajută să urce în barcă, fără să-i răspundă. Porni motorul, merse în aval cam un kilometru şi jumătate, după care opri Ia un banc de nisip care avea cam o treime din lăţimea râului. Coborî, ancoră banca, apoi o ajută şi pe Maggie să se dea jos.

Ea se aplecă si-şi trecu degetele prin nisipul fin, rece şi aproape alb.

:

- Chiar seamănă cu o plajă.

El luă bagajele din barcă.

- Te-as minţi eu pe tine?

Bună întrebare! se gândi ea. Oare ar face-o? Shade întinse pătura pe nisip, apoi îşi scoase adidasii şi îşi suflecă blugii.

- Vrei să căutăm scoici?

- Scoici? Aici? Glumeşti!

- Da. Dar să ştii că putem să construim castele de nisip.

- S-a făcut!

îşi petrecură următoarea jumătate de oră încercând să ţină în picioare o construcţie ciudată, potrivită mai degrabă pentru o broscuţă, nu pentru un prinţ.

- Ajunge! decretă ea când turla căzu pentru a treia oară. Hai să mâncăm. Unde pot să mă spăl pe mâini?

- Ai un râu întreg Ia dispoziţie.

- In apa aia plină de peşti, broaşte şi şerpi? Nici gând! Iar mă necăjeşti, nu-i aşa?

- Am uitat că tu eşti o floare de oraş. Asta vă mulţumeşte, doamnă?

Ridică o sticlă de apă minerală din coş şi i-o prezentă, imitând gesturile unui chelner dintr-un restaurant elegant.

- Mă rog... Dacă nu aveţi altceva mai bun, accept.

Cu un aer foarte serios, el îi turnă apă, apoi îi oferi batista sa. După ce se şterse, Maggie examina batista şi monograma din colţ.

- P.E.B. De la ce vine E-ul?

- De la Ellison.

- Paul Ellison Berringer. Ce elegant! Parcă ai fi urmaşul unei familii cu sânge albastru!

- Doriţi pui, *mademoiselle?*
- Sigur, *rnonsieur.*

Mâncară pui, salată şi fasole verde si vorbiră despre toate nimicurile care le trecură prin minte. Ascultară clipocitul apei, cântecul păsărilor si se bucurară împreună de culorile minunate ale apusului de soare.

Maggie stătea întinsă pe spate, cu capul în poala lui. După-amiaza fusese atât de frumoasă, iar mângâierile lui erau atât de tandre, încât ochii ei se umplură de lacrimi.

- Ce s-a întâmplat, iubito?

- Nimic, în momentul acesta, totul e perfect, parcă e Grădina Raiului. Greutăţile şi duritatea lumii reale par foarte departe. Aproape câ-mi vine să cred că nu mai există nimeni pe lume în afara noastră.

- Dacă vrei, putem să rămânem aici pentru totdeauna.
Maggie oftă.

- Din păcate, eu mă plictisesc foarte repede de linişte, flori si păsări. Prefer varietatea, agitaţia, zgomotul.
Shade luă un măr din coş.
- Vrei?

- Eu ar trebui să te ispitesc, nu invers.
El se aplecă si-i şopti la ureche.

- Hai să muşcăm amândoi si să ne dezbrăcăm.

Shade o gâdilă, iar ea se ridică, chicotind. Reuşi să scape şi o luă la fugă, cu Shade pe urmele ei. O prinse din doi paşi şi o luă în braţe.

- Doamne, te iubesc atât de mult!

Ea îşi trecu braţele după gâtul lui si-1 privi în ochi cu atenţie, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. II credea când spunea că o iubeşte, dar îi era teamă de finalul acestei povesti.

Nu! Nu voia să se gândească la acest lucru!

- Sărută-mă! Jubeşte-mă, Shade! Acum... aici...

El o ridică în braţe si o duse pe pătură.

- Dragostea mea!

Vineri seară, Maggie era în bucătărie, împreună cu Shade.

- Spaghetele trebuie să mai fiarbă câteva minute. Sosul cum e?

Cu ochii închişi, el mirosi sosul condimentat a cărui aromă umpluse bucătăria.

- Perfecte!

- Ştii, a început să-mi placă să gătesc, zâmbi ea. Eşti sigur că lui Buck îi plac spaghetele?

- Draga mea, nu există persoană căreia să nu-i placă spaghetele. Să ştii că ai devenit o bucătăreasă grozavă!

- Cu ajutorul tău. Ţi-am mulţumit pentru asta?

- în ultimele zece minute, nu.

- Mulţumesc.

îşi trecu braţele după gâtul lui si-1 sărută.

- Cum merge lucrul la carte?

Ea ezită. Nu-i plăcea deloc că era obligată să-l mintă. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar se gândi că nu era momentul.

- Bine.

- Când o să mă laşi şi pe mine să citesc?

- Nu las pe nimeni să citească până n-o termin. Sunt... superstiţioasă.

El chicoti.

- N-aş fi zis!

- Asta dovedeşte cât de puţine lucruri ştii despre mine.

- Ştiu destule! Ştiu că albastrul e culoarea ta preferată şi că ai o aluniţă aici.

O apăsă uşor pe sânul stâng.

- Mai ştiu că-ţi place când te ating aici...

Vru să-i arate care era locul, dar Maggie se feri.

- Cred că s-au fiert spaghetele.

Puse pastele într-un vas şi turnă deasupra sosul.

- Intr-adevâr. miroase foarte bine, recunoscu ea. Ai avut dreptate să foloseşti oregano.

- Te-aş minţi eu pe tine?

Ea se încruntă.

- Uneori îmi pun şi eu întrebarea asta.

Luă platoul şi vru să-l ducă în restaurant, când văzu că pe uşa clin faţă intră un bărbat înalt, cu o pălărie albă

de cowboy. Maggie observă imediat insigna în formă de stea şi pistolul de la brâu. Se înroşi la faţă, iar inima incepu să-i bată mai tare.

- A venit poliţia! îi şopti ea.

- Poftim?

- Un poliţist texan a intrat pe uşa din faţă. Repede, ieşi prin spate! Eu o să-1 ţin de vorbă.

-Maggie...

- Hai o dată! Grăbeşte-te!

- Maggie...

- Fir-ar să fie! Miscă-te!

El se întoarse, iar Maggie intră în restaurant, cu platoul în mâini, exact când poliţistul ajunsese la bar.

- Pot să vă ajut? întrebă ea, zâmbitoare.

El îşi scoase pălăria.

- Doamnă, caut un bărbat pe nume Paul Berringer. L-aţi văzut pe aici?

Făcu un pas în faţă, ca şi când ar fi vrut să verifice bucătăria, dar Maggie îi bloca drumul.

- Păi, nu ştiu. Cum arată tipul?

El încercă să se uite prin uşa întredeschisă, dar Maggie nu stătea o clipă locului.

- Cam cât mine de înalt, ochi verzi, cu un tatuaj în formă de şarpe pe antebraţ.

- De ce îl căutaţi? Ce-a făcut?

- Doamna, ascundeţi ceva? E cineva în bucătărie?

Ea făcu ochi mari, prefăcându-se profund jignită.

- Ce idee absurdă!
- Vreau să verific bucătăria!

O luă de braţ şi încercă s-o dea la o parte.

-Verifici pe dracu'!

Se smulse si, dintr-o mişcare, îi aruncă în faţă platoul de spaghete. Strigătul lui i-ar fi trezit si pe morţi.

Shade dădu colţul clădirii la timp ca să audă ploaia de înjurături care venea din restaurant.

- Salutare! auzi el din spate.

Se întoarse brusc.

- Ross! Ce faci aici?
- Salut, frate mai mare! Mă uit la Hoit, care stă de vorbă cu o roşcată focoasă.

Amândoi izbcniră în râs când văzură, pe fereastră, atacul lui Maggie.

- Se pare că roşcata câştigă, spuse Ross. Vreo prietenă de-a ta?
- Dacă reuşesc s-o conving, o să fie cumnata ta.
- Serios? Grozav!

îl bătu pe Shade pe spate.

- Crezi că e momentul să-i despart?

El clătină din cap şi se dădu la o parte de la fereastră;

- Nu, văd că se descurcă foarte bine si singuri. Mai bine spune-mi ce căutaţi aici.

- Am venit pentru că lucrurile au început sa ne scape de sub control. Eu şi Hoit suntem poliţişti, şi încă foarte buni! Nu ne pricepem deloc la afaceri... chiar dacă am avea timp - şi nu e cazul - n-avem talent pentru asta. Iar mama nu se ocupa singură de toată familia. Avem nevoie de tine, Shade.

- Şi Jack Rule? întrebă el, referindu-se la cel pe care-l lăsase la conducere.

- A demisionat acum câteva săptămâni şi a plecat" efectiv de la firmă astăzi. Şi, Shade...

Ross îl privi în ochi.

- Adversarii noştri profită de absenta ta. Dacă nu te întorci mai repede, s-ar putea să nu mai găseşti nimic.

Maggie ieşi în fugă din bucătărie şi se sprijini de un zid. Slavă Domnului că Buck apăruse la timp ca s-o salveze de pdliţist. Auzi voci de bărbat şi fu atentă la discuţia lor.

- Cum m-ai găsit? îl auzi pe Shade.

- De când am vorbit cu Buck prima oară m-am gândit că erai aici. Apropo, nu ştie să mintă deloc. Am verificat toate maşinile din zonă şi am descoperit că una fusese înregistrată pe numele tău.

Bărbatul necunoscut începu să râdă.

- Un poliţist texan găseşte întotdeauna oamenii pe care-i caută. Vii cu noi de bunăvoie?

- Aş prefera să n-o fac.

- N-ai cum să te sustragi. Mai devreme sau mai târziu va trebui să înfrunţi situaţia.

- Lasă-mă vreo două zile, să pun la punct câteva lucruri, si o să mă întorc singur.

- De unde ştiu că n-o să fugi peste graniţă şi-o să ne laşi aici, cu bagajele tale?

S hâd e începu să râdă, dar Maggie se înfiora. .

- îţi dau cuvântul meu.

- Bine! Mă duc să-1 iau pe Hoit. Pun pariu că e mar furios decât un taur în arenă.

Maggie nu îndrăzni să se mişte.

în ciuda faptului că-1 iubea, în ciuda explicaţiei pe care o găsise pentru servieta cu bani şi pentru faptul că nu voia să vorbească despre trecutul său, Maggie nu putea ignora adevărul - Shade era un tip căutat de poliţie.

Doamne Dumnezeule! Ce putea să facă?

-*'

Capitolul 10

Sâmbătă seară, în timp ce Shade cânta pe scenă, Maggie hotărî să nu-i spună nimic si cea care să plece să fie ea. Probabil că el va fi dus la închisoare, în timp ce ea se va întoarce în lumea zgomotoasă, dar adevărată a marilor oraşe. Terminase de scris articolul şi nu mai trebuia decât să-i telefoneze lui Mei. în câteva zile. va fi înapoi in oraş, cu o slujbă nouă si mulţi bani. Poate chiar va câştiga un premiu Pulitzer pentru povestea ei!

Desigur că Shade nu recunoscuse că va ajunge la închisoare. Dup;i u plecaseră poliţiştii, se dusese la uşa ei si o întrebase cu un aer nevinovat:

- Vrei să-rm explici şi mie scena de mai devreme?

Maggie ştia foarte bine că atacul era cea mai bună apărare, dar se decise să-i facă jocul.

- Nu ştiu ce mi s-a întâmplat. Uneori, nu mai judec raţional când văd poliţişti. Cred că e o urmare a ado lescenţei mele zbuciumate. Ti-am spus că am locuit pe străzi un an de zile înainte să ajung la Tree Hollow...

- Dar să-i arunci spaghetele în faţă? răsese el. Şi de ce încercai să mă goneşti de acolo?

Ea ridicase din umeri si-şi ferise privirea.

- Te căuta pe tine. Si, atunci când a pus mâna pe mine, am... reacţionat instinctiv.

Shade o prinsese de umăr si-o silise să-1 privească.

- A pus mâna pe tine? Ţi-a făcut vreun rău?

- Nu. Mai mult îmi faci tu acum.

Brusc, el îşi slăbise strânsoarea.

- lartă-mă, spusese el, luând-o în braţe, îţi mulţumesc că-mi porţi de grijă, iubito, dar nimeni nu vrea să mă bage la închisoare.

Ea nu-1 contrazisese.

- Buck o să strângă mizeria din bucătărie, iar eu o să mă duc să iau nişte pizza. De care vrei?

Nu mai vorbiseră despre acel incident. Mâncaseră, apoi se duseseră în cameră unde făcuseră dragoste toată noaptea, cu un soi de disperare care o speriase pe Maggie. în dimineaţa următoare, Shade nu fusese de acord s-o lase singură, dar până la urmă îl convinsese, îşi petrecuse ziua lucrând la articol, până când fusese mulţumită de forma acestuia.

Când Shade termină de cântat, publicul izbucni în aplauze.

- Mulţumesc, spuse el cu o voce puternică, în seara asta vreau să vă când o piesă specială pe care am scris-o pentru o femeie pe care am rugat-o să devină soţia mea.

Privirile tuturor se aţintiră asupra ei.

Când auzi versurile despre castelele de nisip construite în Grădina Raiului, Maggie simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Pentru că nu putea suporta emoţia care o cuprinsese, fugi din restaurant înainte ca piesa să se termine şi se ascunse în camera ei.

- Nu e drept! strigă ea, trântindu-se pe pat.

îşi scoase cizmele şi le aruncă la întâmplare, fără să ţină cont că una îl lovi pe Byline. Un ciocănit insistent o obligă să deschidă uşa.

- De ce ai plecat? întrebă Shade, sprijinit de tocul uşii.

- De ce am plecat? De ce ai spus tuturor că m-ai cerut în căsătorie? Ţi-am spus de zeci de ori că n-o să mă mărit cu tine.

- De ce nu? intră el în cameră.

- De ce nu? De ce nu?!

Fără să-şi dea seama, Maggie începuse să ţipe.

- *M* înnebunit? Ştii foarte bine care e motivul.
- Mai spune-mi o dată.
- Pentru că...

Se opri în ultimul moment.

- Pentru că nu ştiu nimic despre tine.
- Ştii destule. Ştii că mă iubeşti!
- Asta nu contează! pufni ea. N-am de gând să-mi petrec tot restul vieţii pe malul unui râu, într-un loc uitat de Dumnezeu. Trebuie să mă gândesc la cariera mea!
- Eşti scriitoare! Poţi să scrii oriunde.
- Nu, nu pot, mai ales dacă...

Ea trase aer în piept şi se hotărî să continue.

- Dacă tot am început, cred că ar fi mai bine să-ţi spun adevărul. Eu nu scriu romane poliţiste. Sunt, mai bine spus eram, reporter de investigaţie la un mare ziar din New York. Acum sunt liber-profesionistă.

Faţa lui se întunecă.

- Şi despre ce scrii? Despre mine?
- Nu, sigur că nu. Scriu despre un scandal legat de Tree Hollow. Copiii au avut încredere în mine şi mi-au vorbit despre nişte întâmplări de acolo. Nu ştiau exact ce se întâmplă, dar eu am pus lucrurile cap la cap si...

- Ce alte minciuni mi-ai mai spus?

- Tu vorbeşti de minciuni?

- Când te-am minţit eu pe tine? gemu el.

- Doamne, scapă-mă de ticăloşi! ridică ea ochii spre tavan, cu un gest teatral. Du-mă înapoi în civilizaţie.

- Civilizaţie? Pentru tine, New York-ul înseamnă civi lizaţie? Acolo se petrece o crimă în fiecare minut, iar jumătate din populaţie se drogează...

- Te-ai găsit tocmai tu să vorbeşti!

- Ce vrei să spui?

- Un om cu trecutul tău! Sau, mai bine spus, un om care nu vrea să vorbească despre trecutul său...

- Şi crezi că un tip sărac şi needucat ca mine nu e demn de o reporteră stilată din New York? Bine! Foarte bine chiar!

Ieşi din cameră şi trânti uşa în urma lui.

- Fir-ar să fie, Shade! Nu asta am vrut să spun!

Vru să alerge după el, apoi îşi dădu seama că nu avea rost. Tot s-ar fi terminat, la un moment dat...

Auzi un zgomot afară şi-l văzu, pe fereastră, pe Shade demarând în trombă.

încerca să-şi păstreze stăpânirea de sine, dar se aruncă pe pat, plângând în hohote.

Maggie se trezi duminică dimineaţă cu ochii roşii şi hainele mototolite. Primul gând fu la Shade. Se uită pe geam; dar maşina lui nu era nicăieri. Se duse înapoi în pat, iar Byline sări lângă ea.

- Se pare că am rămas numai noi.

Motanul se frecă de mâna ei.

-Miau...

- Mulţumesc, amice.

Câteva minute mai târziu, se forţă să se ridice din pat si făcu un duş. Dădu de mâncare pisicii, îşi făcu o cană de cafea şi se îmbrăcă. Dintr-o dată, îşi dădu seama că era duminică si nu avea nimic de făcut: nu trebuia să gătească, articolul era încheiat, iar Shade dispăruse.

Un lucru era sigur: nu putea să stea în cameră, singură, toată ziua. îşi luă geanta, porni maşina şi se îndreptă spre Beaumont. îşi petrecu ziua citind ziare în diverse cafenele şi hoinărind prin magazine. Se întoarse acasă la miezul nopţii, după ce văzuse două filme din care nu înţelesese nimic, şi găsi parcarea din faţa camerei lui Shade goală.

Ziua de luni începu la fel de prost ca cea de duminică.

- Bună dimineaţa, o salută Buck vesel când o văzu.

- - Buna dimineaţa. Pari foarte bucuros azi.

- Da; Sybil m-a sunat acum vreo oră şi mi-a spus că se întoarce acasă poimâine.

- Cred că eşti mulţumit
- Mai încape vorbă?

îşi propusese să nu întrebe nimic, dar nu se putu abţine.

- Ştii ceva de S hâde?

Buck redeveni serios.

- M-a sunat ieri. Mi-a spus să-i păstrez bagajele.
- De unde a sunat?
- N-am întrebat.
- înţeleg. Că tot veni vorba de telefoane... Trebuie să vorbesc cu cineva. O să folosesc telefonul public din hol.
- Te rog.

Maggie intră în restaurant, privind cu melancolie către masa de biliard. Alungă gândurile care o chinuiau si formă numărul lui Mei. Pentru că era ocupat, îl sună pe avocatul unchiului ei, Silas. Acesta îi spuse că primise o ofertă pentru proprietatea pe care o moştenise, iar suma era destul de mare.

- Agentul imobiliar m-a sunat acum un sfert de oră. Dacă eşti de acord, o să întocmesc actele şi o să primeşti banii până la sfârşitul săptămânii.
- Spune-i agentului că accept.

După ce încheie convorbirea, încercă din nou la Mei.

- Bună, sunt Maggie. Am sunat mai devreme, dar era ocupat.

El oftă adânc.

- Făceam o ultimă încercare să-ţi vând articolul.

Lui Maggie îi pieri zâmbetul de pe faţă.

- O ultimă încercare? Nu sună prea bine.

- Draga mea, situaţia e neagră de-a binelea. Cineva a vorbit despre tine si a avertizat toate ziarele să nu-ţi publice articolul. Fostul tău editor e un tip foarte puter nic. Varianta lor este că ai probleme psihice, că ai cedat nervos si te-au concediat pentru că nu te mai puteai con trola. Au spus tuturor că ai jurat să te răzbuni, iar aticolul tău e o doar o încercare de defăimare.

- Dar nu e adevărat, Mei.

- Noi doi ştim asta, dar nimeni nu vrea să publice articolul tău şi să-şi asume riscul de a fi dat în judecată.

Se sprijini de zid, simţind că-si pierde echilibrul.

- Ce-o să mă fac?

- Ai putea să te orientezi către tabloide.

- Nu, nu pot să decad într-atât. Atunci chiar că s-ar alege praful de credibilitatea mea.

- îmi pare rău, Maggie. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

- Ştiu, Mei. Mulţumesc pentru tot.

Se ghemui pe podea şi rămase nemişcată, cu capul pe genunchi.

***

Paul Berringer stătea la masa elegantă din biroul său aflat la ultimul etaj, încercând să rezolve încurcăturile pe care le găsise la întoarcerea lui. Oricât de mult s-ar fi străduit, nu era în stare să se gândească la firmă, afaceri sau contracte. Adevărul era că se simţea la fel de confuz şi pustiit ca în urmă cu câteva luni, când plecase din oraş fără să anunţe pe nimeni.

Crezând că se confruntă cu criza vârstei a doua, lăsasese totul baltă şi plecase în lume, sperând că va fi fericit dacă-si va împlini fanteziile din tinereţe. Nu acesta era răspunsul! Da, îi plăcuse să compună, să cânte în faţa publicului, dar viaţa de muzcian nu era pentru el. Nu fusese fericit decât după ce o cunoscuse pe Maggie.

Ea îi umpluse gândurile, inima, sufletul. Acum... • Se înfuriase ca un prost atunci când Maggie îi spusese adevărul despre ea şi recunoscuse că erau prea diferiţi ca să se mărite cu el.

Parcă el nu minţise? Şi poate chiar mai grav, chiar dacă fusese prin omisiune. Toată viaţa refuzase să facă paradă de familia lui, îşi dorise o femeie care să-1 iubească pentru propria persoană, dar nu putea să nege realitatea - era bogat!

Maggie era soarele vieţii lui, era destinul său, jumătatea sa.

Oare avea să lase mândria să-1 despartă de femeia visurilor lui?

La naiba, nu!

***

Prânzul se dovedi un adevărat chin. Mâncarea era foarte bună, dar nici ea, nici Buck nu se simţeau bine fără Shade.

Maggie îl anunţase pe Shade că va pleca în ziua următoare şi se va muta la un hotel în oraş, unde va rămâne până când va fi vândută proprietatea. El încercase s-o facă să se răzgândească, dar era foarte hotărâtă.

După ce spălă vasele, Maggie se duse în camera ei şi-şi împacheta majoritatea lucrurilor.

Simţind că se sufocă între cei patru pereţi, ieşi din cameră si se plimbă pe malul râului.

Faptul că nimeni nu se arătase interesat de articolul ei fusese o adevărată lovitură. Dar ştia că-şi va reveni. Era o luptătoare, o supravieţuitoare şi nu se temea de nimic!

Dar cel mai mult o durea că-l pierduse pe Shade. Niciodată, în întreaga ei viaţă, nu fusese mai fericită decât fusese cu Shade. De ce renunţase la tot fără să încerce să-si salveze relaţia?

Dacă ar fi stat de vorbă şi n-ar fi fost atât de încăpăţânaţi, poate ar fi găsit o soluţie pentru problemele lor. Dar acum era prea târziu. Shade plecase pentru totdeauna,

alungat de prostia ei, de faptul că nu fusese
iubească necondiţionat si nu-si
stare să-l cunoscuse
priorităţile.

Cum ar putea să-l aducă înapoi?

- Iubito, ce s-a întâmplat?

Maggie ridică privirea şi-l văzu pe Shade printre lacrimi. Visa ori era adevărat?

- Shade?

El îngenunche lângă ea şi-o luă în braţe.

- Te rog, nu mai plânge. Spune-mi ce s-a întâmplat. Am crezut că o să ai zeci de oferte pentru articolul tău şi o să fii în culmea fericirii.

Ea încercă să se oprească din plâns, dar nu reuşi.

- Am fost pusă pe lista neagră. Nimeni nu vrea să-mi cumpere articolul.

- Ticăloşii! Nu-mi vine să cred că...

- Nu din cauza asta plâng, zise ea, ghemuindu-se la pieptul lui.

- Nu?

- Mi-a fost greu, dar ce n-am putut suporta a fost faptul că te-am pierdut.

- Da?

- Te iubesc atât de mult!

- Destul de mult încât să te măriţi cu mine?

- M-aş mărita cu tine chiar mâine. Ba nu, azi!

Shade o sărută şi-i arătă când de mult îi lipsise.

- Shade? murmură ea mai târziu, când respiraţia lor reveni la normal.

-Da?

- Nu crezi că ar trebui să ne îmbrăcăm? Dacă apare vreun pescar?

- Ar avea parte de-o privelişte pe cinste, nu-i aşa? râse el. Ai dreptate. Dar lângă tine mi-e foarte greu să mă gân desc la ce se cuvine să facem şi ce nu.

în timp ce se îmbrăcau, Shade o întrebă ce se întâm-plase cu articolul, iar ea îi spuse, pe scurt, întreaga poveste.

- în cât timp poţi să-ţi împachetezi nişte haine? o întrebă el când termină de povestit. Câteva obişnuite şi un costum sau două mai elegante. O jumătate de oră e bine?

- Da, dar de ce? Unde mergem?

El zâmbi.

- O să vezi.

Maggie termină totul în douăzeci de minute. Când îi deschise uşa lui Shade, nu-i veni să-şi creadă ochilor -era îmbrăcat într-un costum elegant. Armâni, şi avea o cravată de mătase.

- Hainele tale! Arăţi grozav!

. - Da, m-am gândit că acestea sunt mai potrivite. Eşti gata?

Ea aprobă cu o mişcare a capului.

- Cum rămâne cu Byline? Nu pot să-l las aici.

- Am vorbit deja cu Buck şi o să-i dea el de mâncare. Ia o copie a articolului, îi ceru el, luându-i valiza.

- De ce?

- Vreau să-l citesc si eu.

- Bine.

Maggie mai avu parte de o surpriză - în parcare îi aştepta un Ferrari negru.

- A cui e maşina?

- A mea.

Maggie ridică sprâncenele, dar nu spuse nimic. De data asta, va fi răbdătoare şi va aştepta explicaţiile lui. Maggie tresări când el opri maşina.

- Cred că am aţipit. Unde suntem?

- In Crocket, Davy. Trebuie să alimentăm.

Se duse la toaletă si, când se întoarse, găsi vreo sase bărbaţi adunaţi în jurul maşinii.

- E foarte frumoasă, îi spuse ea lui Shade. Cred că merge excelent.

- Vrei să încerci?

Ea ezită, dar în cele din urmă se urcă la volan. Ascultă indicaţiile lui Shade si înţelese foarte repede de ce toată lumea lăuda marca Ferrari. La următoarea oprire comandară de mâncare, iar Shade profită de pauză ca să citească articolul.

- Ce zici?

- Maggie... e grozav! Nu mi-aş fi imaginat că ştii să scrii atât de bine.

- Mulţumesc, se lumină ea la faţă. Cred că e cel mai bun articol pe care 1-am scris în viaţa mea.

- Tot ce afirmi aici poate fi dovedit?

- Absolut tot!

- Atunci trebuie să fie publicat! spuse el, răspicat. Directorul de la Tree Hollow şi complicii lui trebuie să fie pedepsiţi. Hai să mergem! Avem multe de făcut!

Shade parcurse restul drumului până la Dallas fără să ţină cont de limita de viteză. Era deja întuneric când opri în faţa unei case cu etaj, luminată ca un magazin înainte de Crăciun.

- Unde suntem?

- Acasă.

- Casa cui?

- A mea. Şi, dacă vrei, a ta. Dacă n-o vrei pe asta, o să construim alta.

- Dumnezeule mare!

Maggie îl urmă, uitându-se cu ochi mari la salonul în care o condusese.

- Să înţeleg că-ţi place?

- Cum să nu-mi placă? E uimitoare. Cu ce spuneai că te ocupi? Parcă ziceai... asigurări?

- Am o companie de asigurări.

- Şi afaceri imobiliare?

- Familia mea deţine nişte clădiri, care sunt închiriate unor firme.

- Şi o bancă, nu? Mi-ai spus că eşti paznic, sau supraveghetor, sau aşa ceva...

El îşi drese vocea.

- Ţi-am spus că mă ocup de bunul mers al lucrurilor şi aşa este. Familia mea este deţinătoarea pachetului majoritar, iar eu sunt preşedintele consiliului de administraţie.

El o privi cu atenţie, aşteptându-i reacţia. Maggie încercă să rămână serioasă, dar izbucni în râs.

- Eu am crezut că eşti spărgător de bănci!

- Aşadar, nu te superi pe mine? o întrebă el, luând-o în braţe. Nu te deranjează toate astea?

- Glumeşti! Parcă sunt într-o poveste. Şi eu care mă gândeam că o să rămân cu tine pe malul râului, mâncând numai fasole şi cartofi...

- Ar fi un adevărat festin, dacă le-aş împărţi cu tine, râse Shade. Vrei să mâncăm acum sau mai târziu?

- Mai târziu, întâi vreau să văd toată casa.

- Te descurci singură? Eu trebuie să dau nişte tele foane. Plimbă-te pe unde vrei si ne întâlnim mai târziu, la piscină.

- La piscină?

- Da, îi făcu el cu ochiul. E o piscină în pivniţă.

Maggie se plimbă prin toate camerele, mirându-se de numărul lor. Ajunse la sala de gimnastică şi la piscină, încercă apa si zâmbi când văzu că avea temperatura potrivită. Se uită după un costum de baie, dar se răzgândi. Se dezbrăcă si plonja în apă.

- Pot să vin si eu? întrebă Shade când apăru la suprafaţă.

- Te rog...

Se dezbrăcă si el si intră în apă.

- Ţi-a plăcut casa?

- Da, foarte mult.

- Şi ai vrea să locuieşti aici? Cu mine?

- Da, răspunse ea prompt.

Shade zâmbi si îi fură un sărut.

- Prin urmare, eşti un milionar texan? vru ea să fie sigură.

- Da.

- Şi ai grămezi de bani?

- Da. Asta te face să mă iubeşti mai mult?

- Nu.

- Asta te face să mă iubeşti mai puţin?

- Nu.

- Minunat! Dacă ai şti cât de mult te iubesc....

O sărută si o mângâie pe tot corpul, bucurându-se de senzaţia plăcută pe care i-o dădea pielea ei mătăsoasă şi udă.

- înainte să uit... mai trebuie să discutăm ceva.

- Ce anume?

- Mai întâi, ai de gând să lucrezi şi după ce ne vom căsători?

- Sigur că da. îmi place foarte mult să scriu şi nu cred că aş putea să-mi petrec zilele în cluburi, alături de alte femei cu soţi bogaţi. Te deranjează?

- Nu, dacă aşa vrei tu. Avem aici câteva ziare foarte bune. în al doilea rând, dacă ţi-as cere să numeşti două din cele mai prestigioase reviste din lume, ce-ai spune?

Deşi întrebarea i se păru foarte ciudată, Maggie îi răspunse.

- Şi dacă amândouă ar fi interesate să-ţi publice arti colul, pe care ai alege-o?

- încetează, Shade! Nu glumi cu aşa ceva.

- Te rog, alege una.

Ea îi făcu pe plac.

- Să ştii că amândouă vor să-1 publice si ţi-au oferit nişte sume frumoase.

Maggie bătu din palme.

- Vorbeşti serios?

- Foarte! Tocmai am vorbit cu redactorii-şefi de la aceste două reviste.

Ea îl luă în braţe şi-i acoperi faţa cu sărutări.

- Eşti minunat! Cum ai reuşit?

- Poate o să-ţi spun când o să aniversăm nunta de aur. Apropo, trebuie să ne facem planurile pentru nuntă. Ce părere ai dacă am ţine-o aici, sâmbăta viitoare? Mama poate să vină oricând, dar aş vrea să fie prezenţi şi fraţii mei.

- Sâmbătă e foarte bine. Abia aştept s-o cunosc pe mama ta si pe fraţii tăi.

- Pe gemeni? I-ai cunoscut deja...

— Poftim? se încruntă ea.

- Da, râse el. Sunt poliţiştii texani.

Imaginile celor doi bărbaţi, unul cu pălărie albă, celălalt neagră, îi trecură prin faţa ochilor.

- Dumnezeule! Spaghetele!

â*

Epilog

Preotul le dădu binecuvântarea.

- Poţi să săruţi mireasa.

Shade îi ridică voalul şi o sărută pe femeia vieţii lui. Iar răspunsul ei fu pe măsură.

- Hei, păstrează ceva şi pentru noaptea nunţii, frăţioare!

Susan Sinclair Berringer îi făcu un semn cu cotul soţului ei.

- Taci, Ross, o faci să se simtă prost.

- Nu, iubito, zise acesta, sărutând-o. Glumeam si eu. Şi apoi, nu cred că Maggie se ruşinează aşa de uşor.

- Corect, spuse Hoit, fratele lui geamăn. Şi mai are o calitate - face nişte spaghete grozave.

Cory, soţia însărcinată a lui Hoit, începu să râdă.

- N-ar fi trebuit să aduci vorba despre asta.

- Ce prost sunt!

Eleanor Berringer le făcu semn să tacă, iar ei se potoliră imediat. Când mirele si mireasa se întoarseră către audienţă, Eleanor făcu un pas înainte şi-şi îmbrăţişa nora.

- Bun venit în familia noastră.

Urarea o emoţiona pe Maggie.

- Mulţumesc. Sunt fericită să fac parte din ea.

- Vreau să sărut mireasa, apăru brusc Ross lângă ei.

- Ba nu, eu vreau, se opuse Hoit.

Buck Faulkner îi dădu pe amândoi la o parte.

- Cred că acum e rândul meu.

Maggie râse şi îl îmbrăţişa pe bărbatul pentru care costumul elegant se dovedea o corvoadă. Buck o sărută pe obraz si i-o prezentă pe Sybil, o femeie micuţă, cu ochi căprui, plini de căldură.

- Mă bucur foarte mult pentru tine şi pentru Paul, îi spuse Cory. Cred că eşti perfectă pentru el.

- Aşa cred şi eu, zâmbi Maggie. Când se naşte copilul?

- Copiii, o corectă ea. O să nasc gemenii cam în două săptămâni.

- Si eu la fel, interveni Susan.

Maggie făcu ochii mari.

- Nu, nu în două săptămâni. Cam peste vreo şapte luni. Abia am aflat!

Maggie o îmbrăţişa.

- E minunat. O să păstrezi librăria?

- Sigur că da. Toate femeile Berringer sunt indepen dente. Cory se ocupă în continuare de parfumerie.

Âs^.
1>

- îmi place parfumul pe care l-ai creat pentru mine. Cum se numeşte?

- Umbra nopţii, zâmbi Cory.

- Foarte nimerit!

- Am înţeles că şi tu meriţi felicitări, Maggie, inter veni Eleanor. Paul mi-a spus că o să lucrezi la Dallas Morning News.

- Da, o să încep când ne întoarcem din luna de miere. Abia aştept!

- Ne-am hotărât, spuse Ross. Eu o să te sărut primul, iar Hoit îşi rezervă primul dans.

- Vedeţi să nu! se opuse Shade. Eu vreau s-o sărut din nou, chiar acum, iar primul dans mi l-a promis mie.

O luă pe ringul de dans şi o strânse în braţe, fericit.

- Ţi-am spus cât de mult te iubesc?

- Da, dar mai vreau să aud.

- Doamnă Berringer, te iubesc.

- Şi eu te iubesc.

Dintr-un colţ, Byline si Cornet îi priveau, stând cuminţi unul lângă celălalt.

Sfârşit